

ΕΤΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

• ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην ἔκτὴν ἐκάστου μηνός,

Ἦπερ

Ἀλεξάνδρου Γ. Σκαλίδου

85

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παρατηρήματος	δραχ. 10.
Ἐν Τουρκίᾳ	εργ. 8.	” ”	εργ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ	εργ. 1.	” ”	εργ. 2.

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

ΑΘΗΝΗΣΙ.

ἘΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΗΜ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ.

|| ΟΔΟΣ ΣΥΡΕΩΣΗΜΕΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΑΡΙΘ. 14.

1868.

ΕΤΟΣ Γ'. ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 85.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 1 Ἀπριλίου 1868.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὀπτασία Καρόλου τοῦ ΙΑ'.—Ἡ Παράφρων.—Ἡ Γκιουζέλ.—Οἱ Κουάκεροι.—Ποίησις.—Τὸ Ἄνθος τῆς Ἀλόης.

ΟΠΤΑΣΙΑ ΚΑΡΟΛΟΥ ΤΟΥ ΙΑ',

ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΣΟΥΗΔΙΑΣ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γελῶσιν οἱ ἄνθρωποι τὰς ὀπτασίας καὶ τὰς ὑπερφυσικὰς ἐμφανίσεις· τινές, ἐν τούτοις, εἶναι τόσον πολὺ ἀποδεδειγμέναι, ὥστε, ἐὰν ἠρνεϊτό τις νὰ πιστεύσῃ εἰς αὐτάς, θὰ ἦτο ἠναγκασμένος, διὰ νὰ ἦναι συνεπής, νὰ ἀπορρίψῃ σωρηδὸν πάσας τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις.

Πρακτικὰ εἰς καλὴν τάξιν, φέροντα τὰς ὑπογραφὰς τεσσάρων ἀξιοπίστων μαρτύρων, ἰδοὺ ὅ,τι ἐγγυᾶται περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ συμβάντος, ὅπερ θέλω διηγηθῆ. Ὡς προσθέσω ὅτι ἡ περιεχομένη πρόρρησις εἰς τὰ πρακτικὰ ταῦτα ἦτο γνωστὴ καὶ ἀνεφέρετο πολὺν χρόνον πρὶν ἢ γεγονότα, συμβάντα ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, φανῶσιν ὅτι ἐξεπλήρωσαν τὴν περίστασιν ταύτην.

Κάρολος ὁ ΙΑ', πατὴρ τοῦ περιφήμου Καρόλου τοῦ ΙΒ', ἦτο εἰς τῶν δεσποτικωτάτων μοναρχῶν, ἀλλ' ὅμως καὶ τῶν συνετωτάτων, ἐξ ὧν ἔσγεν ἡ Σουηδία.

Περίεστειλε τὰ τερατώδη προνόμια τῶν εὐγενῶν, κατήργησε τὴν ἰσχὺν τῆς γερουσίας καὶ ἐπέβαλε νόμους τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ, ἐν ἐνὶ λόγῳ μετέβαλε τὸ πολίτευμα τοῦ τόπου, τὸ ὁποῖον ἦτο ὀλιγαρχικὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐβίασε τὰ Ἐπαρχιακὰ Συμβούλια νὰ ἐμπιστευθῶσιν εἰς αὐτὸν τὴν ἀπόλυτον ἐξουσίαν. Ἦτο ἐκτὸς τούτου ἀνήρ πεφωτισμένος, ἀνδρείος, λίαν προσκεκολλημένος εἰς τὴν Λουθηρανικὴν θρησκείαν, χαρακτῆρς ἀκάμπτου, ψυχρὸς, θετικὸς, ἐξ ὀλοκλήρου ἐστερημένος φαντασίας.

Πρὸ ὀλίγου εἶχε στερηθῆ τῆς συζύγου του Οὐλρίχης Ἐλεονώρας. Ἄν καὶ ἡ σκληρότης αὐτοῦ πρὸς ταύτην τὴν ἡγεμονίδα ἐπετάχυνεν, ὡς λέγουσι, τὸ τέλος αὐτῆς, τὴν ἐλυπήθη ὅμως καὶ ἐφάνη μᾶλλον συγκινημένος ἐκ τοῦ θανάτου αὐτῆς παρ' ὅσον ἤθελε περιμείνει τις τὸ τοιοῦτον ἐκ καρδίας τοσοῦτον σκληρᾶς, ὅσον ἦτο ἡ ἰδική του. Μετὰ τὸ συμβάν τοῦτο κατέστη μελαγχολικώτερος καὶ βραχυλογότερος ἢ πρότερον, καὶ παρεδόθη εἰς τὴν ἐργασίαν μετὰ συντόνου ἐπιμελείας, ἥτις ἐδείκνυε τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ διασκεδάσῃ τὰς θλιβεράς του ἰδέας.

Περὶ τὸ τέλος φθινοπωρινῆς τινος ἐσπέρας ἐκάθητο, ἐνδεδυμένος ἐσθήτα τοῦ θωματίου καὶ πέδιλα, πλησίον μεγάλου πυρὸς ἀνημμένου ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Στοκχόλμης. Εἶχε πλησίον του τὸν κλειδοῦχόν του, τὸν κόμητα Βραχῆν, ὃν ἐτίμα διὰ τῆς εὐνοίας του, καὶ τὸν ἰατρὸν Βωγμαρτίνον, ὅστις, ἄς τὸ εἰπωμεν ἐν παρόδῳ, ἐκαυχᾶτο ὡς νοῦς ἑξοχος, καὶ ἤθελε νὰ διστάζῃσιν περὶ πάντων, ἐκτὸς τῆς ἰατρικῆς. Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο διετάχθη νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ συμβουλεύσῃ, ἀγνοῶ, περὶ τίνος ἐλαφρᾶς ἀσθενείας.

Ἡ ἐσπερινὴ συναναστροφή παρετείνεται, καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐναντίον τῆς συνηθείας του, δὲν ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν, εὐχόμενος τὴν καλὴν νύκτα, ὅτι ἦτο καιρὸς ν' ἀποσυρθῶσι. Τὴν κεφαλὴν του ἔχων χαμηλωμένην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῶν δαυλῶν, διετῆρει βαθεῖαν σιωπὴν, βεβαρημένος μὲν ἐκ τῆς συνοδείας του, φοβούμενος ὅμως, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί, νὰ διαμείνῃ μόνος. Ὁ κόμης Βραχῆς παρετήρησε καλῶς ὅτι ἡ παρουσία του δὲν ἦτο λίαν εὐάρεστος, καὶ πολλάκις ἤδη εἶχεν ἐκφράσει τὸν φόβον μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχεν ἀνάγκην ἀναπαύσεως· χειρονομία τοῦ βασιλέως τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐμίλησε καὶ ὁ ἰατρὸς περὶ τῆς βλάβης τὴν ὁποίαν προξενούσιν αἱ ἀγρυπνίαι εἰς τὴν υἱείαν. Ὁ Κάρολος ὅμως τοῖς ἀπήντησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων· «Μεῖνατε, δὲν ἔχω εἰσέτι ἐπιθυμίαν νὰ κοιμηθῶ.»

Τότε ἐδοκίμασαν διάφορα ἀντικείμενα συνομιλίας τὰ ὁποῖα ὄλα ἐξηντλοῦντο κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην φράσιν. Ἐφαίνετο ὅτι ἡ Α. Μ. ἦτο κακοδιάθετος, καὶ, εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἡ θέσις αὐλοῦ ἦτο λίαν δύσκολος. Ὁ κόμης Βραχῆς, ὑποπτεύων ὅτι ἡ θλίψις τοῦ βασιλέως προήρχετο ἐκ τῆς λύπης ἕνεκα τῆς στερήσεως τῆς συζύγου του, παρετήρησε ἐνίοτε τὴν εἰκόνα τῆς βασιλίσσης ἣτις ἦτο ἀνηρτημένη εἰς τὸ σπουδαστήριον, ἔπειτα ἀνέκραξε μετὰ μεγίστου στεναγμοῦ· «Πόσον ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι ὁμοία! Ἰ-θεὸς τῷόντι ἐκφρασίς μεγαλοπρεπῆς καὶ τρυφερῆς γλυκεῖα.»

«Ἀπαγεῖ» ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἐπίπλη-

ξιν πάντοτε δσάκις ἐπροφέρετο ἐνώπιόν του τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης. «Ἡ εἰκὼν αὕτη εἶναι πολὺ κολακευμένη! Ἡ βασιλίσσα ἦτο ἀσχημος.» Ἐπειτα λυπηθεὶς ἐνδομύχως διὰ τὴν τραχύτητά του ἠγέρθη καὶ περιήλθεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου του διὰ νὰ ἀποκρύψῃ τὴν συγκίνησιν, δι' ἣν ἠρυθρίασεν. Ἐστράφη πλησίον τοῦ παραθύρου τὸ ὁποῖον ἔβλεπε πρὸς τὴν αὐλήν. Ἡ νύξ ἦτο μελαγχολικὴ καὶ ἡ σελήνη ἦτο εἰς τὸ πρῶτον τέταρτον αὐτῆς.

Τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς διαμένουσι σήμερον οἱ βασιλεῖς τῆς Σουηδίας, δὲν ἦσαν ἀκόμη τελειωμένα, καὶ Κάρολος ὁ ΙΑ', ὅστις ἤρχισεν αὐτὰ, κατῴκει τότε εἰς τὰ ἀνάκτορα ἅτινα ἔκειντο εἰς τὸ ἄκρον τῆς Βιττερχόλμης, ἣτις βλέπει πρὸς τὴν λίμνην Μαλέρην. Τοῦτο εἶναι μέγα οἰκοδόμημα εἰς σχῆμα πετάλου. Τὸ σπουδαστήριον τοῦ βασιλέως ἦτο εἰς ἕν τῶν ἄκρων καὶ, ὡς ἐγγιστα, ἀπέναντι εὕρισκετο ἡ μεγάλη αἴθουσα εἰς τὴν ὁποίαν συνηθροίζοντο τὰ ἑπαρχιακὰ Συμβούλια, ὅταν ὤφειλον ν' ἀποδεχθῶσι διαταγὴν τινὰ τοῦ στέμματος.

Τὰ παράθυρα τῆς αἰθούσης ταύτης ἐφαίνοντο τὴν στιγμὴν ταύτην φωτιζόμενα ὑπὸ ζωηροῦ φωτός. Τοῦτο ἐφάνη παράδοξον εἰς τὸν βασιλέα. Ἰπέθεσε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ λάμψις αὕτη προήρχετο ἀπὸ τὸν φανὸν ὑπηρετοῦ τινός· ἀλλ' ὅμως τί ἐπραττε τοιαύτην ὥραν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἣτις πρό πολλοῦ δὲν εἶχεν ἀνοιχθῆ; Ἄλλως τε καὶ τὸ φῶς ἦτο παρὰ τὸ δέον λαμπρὸν καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν φανὸν ἑνὸς μόνου ὑπηρετοῦ. Ἡδύνατό τις νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς πυρκαϊάν· ἀλλ' ὅμως δὲν ἐφαίνετο παντάπασιν καπνός, αἱ ὑαλοὶ δὲν ἦσαν τεθραυσμένοι, καὶ οὐδέμια ταραχὴ ἠκούετο, πᾶντα ἐδήλουν μᾶλλον φωτοχυσίαν.

Ὁ Κάρολος παρετήρησε τὰ παράθυρα ἐπὶ τινὰ καιρὸν χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κόμης Βραχῆς, ἐκτείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ σχοινίον κωδωνίου τινος, ἠτοιμάζετο νὰ ἠχήσῃ ἵνα καλέσῃ παῖδά τινα διὰ νὰ τὸν ἀποστείλῃ νὰ μάθῃ τὸ ἀκτίον τῆς παραδόξου ταύτης λάμψεως, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τὸν ἐσταμάτησε. «Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπάγω ἐγὼ αὐτὸς εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην» εἶπε. Ἀποτελειόντων τὰς λέξεις ταύτας, ἐφάνη ὠχρῶν, καὶ ἡ φυ-

σιγνωμία του ἐξέφραζεν εἰδός τι τρόμου θρησκευτικοῦ. Καὶ ὅμως ἐξῆλθε μὲ βῆμα σταθερόν· ὁ κλειδοῦχος καὶ ὁ ἰατρὸς τὸν ἠκολούθησαν κρατοῦντες ἕκαστος κηρίον ἀνημμένον.

Ὁ πυλωρός, ὅστις ἦτο ἐπιτετραμμένος τὰς κλείς, ἐκοιμάτο ἤδη. Ὁ Βωγμαρτίνος τὸν ἐξύπνισε καὶ τὸν διέταξεν, ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως, νὰ ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς αἰθούσης τῶν ἑπαρχιακῶν συμβουλίων. Ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὑπῆρξε μεγάλη εἰς ταύτην τὴν ἀπροσδόκητον διαταγὴν. Ἐνεδύθη ταχέως καὶ ἦλθε πρὸς τὸν βασιλέα μετὰ τοῦ ὄρμαθοῦ τῶν κλειδῶν. Κατὰ πρῶτον ἠνοιξε τὴν πύλην στοᾶς τινος ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς πρόδρομος ἢ διεξόδος τῆς αἰθούσης τῶν συμβουλίων. Ὁ βασιλεὺς εἰσῆλθεν· ἀλλ' ὅμως ὁποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν εἶδε τοὺς τοίχους περιβεβλημένους ἀπὸ μέλανα;

— Τίς ἔδωκε τὴν διαταγὴν νὰ στρώσωσιν οὕτω τὴν αἴθουσαν; ἠρώτησε μὲ ὕφος ὀργίλον. — Μεγαλειότατε, οὐδεὶς, καθόσον γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ θυρωρὸς ὄλωσ τεθορυβημένος. Καὶ τὴν τελευταίαν φορὰν καθ' ἣν ἐκαθάρισαν τὴν στοᾶν ἦτο πεπατημένη μὲ δρῦν καθὼς πάντοτε... Βεβαίως τὰ καταπετάσματα ταῦτα δὲν προέρχονται ἐκ τοῦ σκευοφυλακίου τῆς Ἰμετέρας Μεγαλειότητος. Καὶ ὁ βασιλεὺς, βαδίζων μὲ βῆμα γοργόν, εἶχεν ἤδη διέλθει μᾶλλον τῶν δύο τρίτων τῆς στοᾶς. Ὁ κόμης καὶ ὁ πυλωρὸς τὸν ἠκολούθουν ἐκ τοῦ πλησίον, ὁ ἰατρὸς Βωγμαρτίνος ἦτο ὀλίγον τι ὀπισθεν, διχογνωμῶν μεταξὺ τοῦ φόβου τοῦ νὰ μείνῃ μόνος, ἢ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὰς συνεπείας συμβάντος προμηνυομένου διὰ τρόπου ἱκανῶς παραδόξου.

— Μὴ πηγαίνετε μακρύτερον, Μεγαλειότατε, ἀνέκραξεν ὁ πυλωρὸς. Εἰς τὴν ψυχὴν μου ὑπάρχει μαγεία ἐκεῖ μέσα. Ταύτην τὴν ὥραν... ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς βασιλίσσης, τῆς χαριστάτης συζύγου σας... εἶπον ὅτι περιεπάτουν τινὲς εἰς τὴν αἴθουσαν... Εἶθε νὰ μᾶς διαφυλάττῃ ὁ Θεός.

— Σταματήσατε, Μεγαλειότατε! Ἐκραξεν ὁ κόμης. Δὲν ἀκούετε τὸν θόρυβον ὅστις προέρχεται ἐκ τῆς αἰθούσης τῶν συμβουλίων; Τίς γνωρίζει εἰς ποίους

κινδύνους ἐκτίθεται ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βωγμαρτίνος, τὸ φῶς τοῦ ὁποῖου αἰφνιδία πνοὴ ἀνέμου ἐσβυσεν, ἐπιτρέψατέ μοι τοῦλάχιστον νὰ ἀναζητήσω καὶ φέρω εἰκοσάδα τῶν σωματοφυλάκων Σας.

— Εἰσέλθωμεν, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ φωνὴν στερεὰν σταματῶν ἐνώπιον τῆς πύλης τῆς μεγάλης αἰθούσης. Καὶ σὺ, πυλωρὲ, ἀνοίξον ταχέως τὴν πύλην ταύτην. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὤθησεν αὐτὴν μὲ τὸν πόδα, ὁ θόρυβος ἐπαναληφθεὶς ἀπὸ τὴν ἠχώ τῶν θύλων, ἀντήχησεν εἰς τὴν στοᾶν ὡς κρότος τηλεδόλου.

Ὁ πυλωρὸς ἔτρεμε τόσον, ὥστε ἡ κλείς του ἐπληττε τὸ κλειθρον χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν εἰσάξῃ ἐντὸς αὐτῆς. «Γέρων στρατιώτης νὰ τρέμη!» εἶπεν ὁ Κάρολος ὑψῶν τοὺς ὤμους του. «Ἐμπρός, κόμη, ἀνοίξατε τὴν θύραν ταύτην.»

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ κόμης ὀπισθοδρομῶν ἐν βῆμα, ἄς μὲ διατάξῃ ἡ Ἰμετέρα Μεγαλειότης νὰ βαδίσω πρὸς τὸ γόμιον ἐνὸς πυροδόλου Δανικοῦ ἢ Γερμανικοῦ, θὰ ὑπακούσω ἄνευ δισταγμοῦ· ἀλλὰ θέλετε νὰ προκαλέσω τὸν Ἄδην.

Ὁ βασιλεὺς ἤρπασε τὴν κλεῖδα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πυλωροῦ. — Βλέπω καλῶς, εἶπε μὲ τόνον περιφρονητικόν, ὅτι τοῦτο ἀφορᾷ ἐμὲ μόνον· καὶ πρὶν ἢ ἡ ἀκολουθία του δυνηθῆ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, ἠνοιξε τὴν βαρεῖαν δρυῖνην θύραν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν προφέρον τὸς λόγους τούτους· «Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.» Οἱ τρεῖς ἀκόλουθοι αὐτοῦ κυριευμένοι ὑπὸ τῆς περιεργείας μᾶλλον ἢ τοῦ φόβου, καὶ ἴσως αἰσχυρόμενοι νὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν βασιλέα των, εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ.

Ἡ μεγάλη αἴθουσα ἐφωτίζετο μὲ ἀπειρα φῶτα. Καταπετάσματα μαῦρα ἀντικαθίστων τὰ ἀρχαῖα παραπετάσματα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἰκονίζοντο πρόσωπα. Κατὰ μῆκος τῶν τοίχων, ἐφαίνοντο διατεθειμένα ἐν τάξει, καθὼς συνήθως, σημαῖαι Γερμανικαί, Δανικαί, ἢ Ἑρσσοικαί, τρόπαια τῶν στρατιωτῶν τοῦ Γουσταύου Ἀδόλφου. Διέπρεπον ἐν τῷ μέσῳ σημαῖαι Σουηδικαί περιβεβλημέναι σκέπην πένθιμον.

Συνέλευσις ἀπείρων ἀνθρώπων ἐκάλυ-

πτε τὰ καθίσματα. Αἱ τέσσαρες τάξεις τῆς Ἐπικρατείας ἔδρευον ἐκάστη εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ὅλοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι μέλανα, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρωπίνων ὄψεων, αἵτινες ἐφαίνοντο φωτεινὰ ἐπὶ σκιεροῦ ἐδάφους, ἐθάμβουν τόσον τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥστε ἐκ τῶν τεσσάρων μαρτύρων τῆς παραδόξου ταύτης σκηνῆς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εὕρῃ εἰς τοῦτο τὸ πλῆθος πρόσωπον γνωστόν. Οὕτως ὑποκριτῆς ἀπέναντι πολυαριθμοῦ κοινοῦ δὲν βλέπει εἰμὴ συγκεχυμένον πλῆθος, ἐνθα οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν δύνανται νὰ διακρίνωσιν οὔτε ἐνμόνον ἄτομον.

Ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ θρόνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ βασιλεὺς συνείθιζε νὰ προσαγορεύῃ ἐπισήμως τὰς συνελεύσεις, ἐκεῖτο πτώμα αἰμοσταγές, περιβεβλημένον τὰ παράσημα τῆς βασιλικῆς ἀξίας. Πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ παιδίον, φέρον τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κρατοῦν σκῆπτρον εἰς τὴν χεῖρα· πρὸς τὰ ἀριστερὰ ἀνὴρ προβεβηκυίας ἡλικίας, ἢ μᾶλλον ἄλλο φάντασμα, ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἦτο ἐνδεδυμένος χλαῖναν τελετῆς, τὴν ὁποίαν ἔφερον οἱ ἀρχαῖοι κυβερνήται τῆς Σουηδίας πρὶν ἢ ὁ Βαζὰς καταστήσῃ αὐτὴν βασιλείαν. Ἀπέναντι τοῦ θρόνου πλεῖστα πρόσωπα, ὕφους σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ, ἐνδεδυμένα μακρὰ μέλανα φορέματα, ἅτινα ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν δικασταί, ἐκάθηντο ἐνώπιον τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἔβλεπέ τις μεγάλα βιβλία εἰς σχῆμα διπλοῦν καὶ τινὰς περγαμηνάς. Μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τῶν καθισμάτων ὑπῆρχεν ἐπίκοπόν τι (κορμὸς ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκατατομοῦντο οἱ κατάδικοι) κεκαλυμμένον μὲ ὕφασμα μέλαν καὶ πέλεκυς τοποθετημένος πλῆσιον.

Οὐδεὶς εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην συνάθροισιν, ἐφάνη ὅτι ἔδωκε προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Καρόλου καὶ τῶν τριῶν ἀκολουθῶν του. Κατὰ τὴν εἰσοδὸν αὐτῶν, δὲν ἠκούσθη κατὰ πρόωτον ἢ συγκεχυμένον ψιθύρισμα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου τὸ οὐδὲν δύναιτο νὰ ἀντιληφθῇ λέξεις ἐνάρθρους. Ἐπειτα ὁ μᾶλλον προβεβηκὸς τῶν μελανειμόνων δικαστῶν, δεξιῆ ἐφαίνετο ὅτι ἐξεπλήρου χρέη προέδρου, ἠγέρθη καὶ ἐκτύπησε τρίς διὰ τῆς χειρὸς του ἐπὶ τινος βιβλίου εἰς μέγεθος φύλλου ἀνοικτοῦ ἐνώπιόν του. - Παρευθὺς

ἠκολούθησε βαθεῖα σιωπὴ. Νέοι τινὲς καλοῦ ἐξωτερικοῦ, ἐνδεδυμένοι πολυτελῶς, καὶ τὰς χεῖρας δεδεμένας ἔχοντες ὀπισθεν τῆς ῥάχως, εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκ θύρας τινός, ἀντικειμένης ἐκείνη ἦν πρὸ μικροῦ ἠνοιξε Κάρολος ὁ ἐνδέκατος. Ἐβάδιζον ἔχοντες τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην καὶ τὸ βλέμμα θαρραλέον. Ὄπισθεν αὐτῶν, ἀνὴρ ῥωμαλέος, ἐνδεδυμένος ἐφεστρίδα ἐκ δέρματος φαιοῦ, ἐκράτει τὰ ἄκρα τῶν χροινίων, δι' ὧν ἦσαν δεδεμέναι αἱ χεῖρες αὐτῶν. Ὁ πρῶτος τῶν νέων, ὅστις ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ὁ σημαντικώτερος τῶν δεσποτῶν, ἔστη ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐνώπιον τοῦ ἐπισκόπου, τὸν ὁποῖον παρετήρησε μεθ' ὑπερηφανεῖας καὶ ὑπεροφίας. Κατὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, τὸ πτώμα ἐφαίνετο τρέμον σπασμωδικῶς, καὶ αἷμα νωπὸν καὶ ἐρυθρὸν ἐρρέυσεν ἐκ τῆς πληγῆς του. Ὁ νεανίας ἐγονυπέτησε καὶ ἐξέτεινε τὴν κεφαλὴν· ὁ πέλεκυς ἔλαμψεν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ κατέπεσεν ἀμέσως μετὰ κρότου. Ρύαξ αἵματος ἀνεπήδησεν ὀρμητικῶς ἐπὶ τοῦ δαπέδου, καὶ συνανεμίχθη μὲ τὸ πτώμα, καὶ ἡ κεφαλὴ σκίρτήσασα πολλάκις ἐπὶ τοῦ ἐρυθροῦ ἐδάφους, ἐκυλίσθη μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Καρόλου οὗς ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα.

Μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ ἐκπληξὶς κατέστησεν αὐτὸν ἄφωνον· ἀλλ' εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο θέαμα ἡ γλῶσσά του ἐλύθη· ἔκαμε βήματά τινα πρὸς τὸ ὕψωμα, καὶ, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ πρόσωπον τὸ περιβεβλημένον τὴν διοικητικὴν χλαῖναν, ἀπήγγειλεν εὐτόλμως τὸ γνωστότατον ῥητόν· « Ἐάν ἦσαι ἐκ τοῦ Θεοῦ, ὀμίλει· ἐάν δὲ ἐκ τοῦ Ἄλλου, ἀφες ἡμᾶς ἐν ἡσυχίᾳ. »

Τὸ φάντασμα ἀπήντησε βραδέως καὶ μὲ ὕφος ἐπίσημον· « Κάρολε Βασιλεῦ! τὸ αἷμα τοῦτο δὲν θὰ ρέυσῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας σου... (ἐνταῦθα ἡ φωνὴ ἐγένετο ἥττον εὐκρινῆς) ἀλλὰ μετὰ πέντε βασιλείας. Δυστυχία, δυστυχία εἰς τὸ αἷμα τοῦ Βαζά. »

Τότε αἱ μορφαὶ τῶν πολυαριθμῶν προσώπων τῆς παραδόξου ταύτης καὶ ἐκπληκτικῆς συνελεύσεως, ἤρχισαν νὰ γίνωνται φαντάσματα διὰ μιᾶς καὶ ἤδη δὲν ὠμοιάζον πλέον ἢ σκιάς κεχρωματισμένας, παρευθὺς δὲ ἔγιναν ἄφαντοι· τὰ φαντασιώδη φῶτα ἐσβέσθησαν, καὶ τὰ τοῦ

Καρόλου καὶ τῆς ἀκολουθίας του δὲν ἐφώτιζον πλέον ἢ τὰ γηραιὰ παρχπετάσματα τῶν τοίχων, ἅτινα ἐσειόντο ἐλαφρῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων. Ἦκουσαν εἰσέτι, ἐπὶ ὀλίγον ἀκόμη χρόνον, θόρυβον ἀρκετὰ μελωδικόν, τὸν ὁποῖον, εἰς τῶν μαρτύρων παρέβαλε πρὸς τὸ ψιθύρισμα τοῦ ἀνέμου ἀναμέσον τῶν φύλλων, καὶ ἕτερος ἀντιπαρέβαλε πρὸς τὸν ἦχον τὸν ὁποῖον κάμνουσιν αἱ χορδαὶ τῆς κινύρας διαφῆγγυόμεναι κατὰ τὴν στιγμὴν τὴν ὁποίαν ἐντεινῶσι τὸ ὄργανον. Ὅλοι ὑπῆρξαν σύμφωνοι ἐπὶ τῆς διαρκείας τῆς ἐμφανίσεως, κρίναντες ὡς διαρκέσασαν δέκα περίπου λεπτά.

Τὰ μαῦρα παρχπετάσματα, ἢ ἀποκεκομμένη κεφαλὴ, οἱ ῥύακες τοῦ αἵματος, οἵτινες ἔθαπτον τὸ ἔδαφος, ὅλα ἔγιναν ἄφαντα μετὰ τῶν φαντασμάτων· μόνον τὸ πέδιλον τοῦ Καρόλου ἐτίρησε κηλὶδα ἐρυθρὰν, ἥτις μόνη ἐξάρκει νὰ ἐνθυμίζῃ εἰς αὐτὸν τὴν σκηνὴν ταύτης τῆς νυκτός, ἐάν αὕτη δὲν ἤθελεν ἐγχαρὰχθῆ εἰς τὴν μνήμην του.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, διέταξε καὶ ἔγραψαν ἔκθεσιν τῶν ὄσων εἶδον, τὴν ὁποίαν ὑπέγραψεν ἡ ἀκολουθία του καὶ ὁ ἴδιος. Ὅσασδήποτε προφυλάξεις καὶ ἂν ἔλαβον διὰ νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπὸ κοινοῦ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου τούτου, οὐχ ἤττον ἐγένετο μετ' ὀλίγον γνωστόν, ζῶντος ἔτι Καρόλου τοῦ ΙΑ' ὑπάρχει ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον, καὶ οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ἐκφράσῃ ἀμφισβόλιας περὶ τῆς ἀξιοπιστίας καὶ τῆς ἐπισκροτήτος του. Τὸ τέλος αὐτοῦ εἶναι ἀξιοπαρατήρητον. « Καὶ ἂν τοῦτο τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ ἐξέθεσα, λέγει ὁ βασιλεὺς, δὲν ἦναι ἡ ἀκριβὴς ἀλήθεια, ἀποβάλλω πᾶσαν ἐλπίδα καλλιτέρας ζωῆς, τῆς ὁποίας νομίζω ἐμαυτὸν ἀξίον ἕνεκα ἀγαθῶν τινῶν πράξεων, καὶ πρὸ πάντων ἕκαστῶν τοῦ ζήλου μου τὸν ὁποῖον κατέβαλον ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς εὐημερίας τοῦ λαοῦ μου, καὶ ὑποσπρίζων τὰ συμφέροντα τῆς θρησκείας τῶν προγόνων μου. »

Ἦδη ἐάν ἐνθυμηθῇ τις τὸν θάνατον Γουσταύου τοῦ Γ', καὶ τὴν δίκην τοῦ Ἀγκαστρήμ, τοῦ δολοφόνου του, θὰ εὕρῃ περισσοτέρας σχέσεις μεταξὺ τούτου τοῦ συμβάντος καὶ τῶν παρεπομένων τῆς μοναδικῆς ταύτης προφητείας.

Ὁ νεανίας ὁ ἀποκεφαλίσθεις, παρόντων τῶν Συμβουλίων, κατήγετο ἐκ τοῦ Ἀγκαστρήμ.

Τὸ ἐστεμμένον πτώμα ἦτο τὸ τοῦ Γ' Γουσταύου.

Τὸ παιδίον, ὁ υἱὸς καὶ διάδοχος αὐτοῦ Γουσταύου; Ἀδόλφος ὁ Δ'.

Ὁ γέρον, τέλος, ὁ δούξ τῆς Σουηδερμανίας, θεῖος τοῦ Δ' Γουσταύου, ὅστις ὑπῆρξεν ἀντιβασιλεὺς, ἔπειτα, τέλος, βασιλεὺς μετὰ τὴν ἐξῶτιν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

ΜΟΥΣΑΙΟΣ.

Η ΠΑΡΑΦΡΩΝ.

Α'.

Ἐρχόμενος ἀπὸ Ἰσπανίας εἰς Πράδην διὰ τῆς ὁδοῦ Μονλουί, ἐφιππος ἢ ἐποχούμενος, ἐπέρασες ποτε διὰ τῆς κοιλάδος Ζυζόλ, χωρὶς ὁ ὀδηγός σου νὰ σε δεῖξῃ τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μοντεσόλ, πλησίον τοῦ Μιχούρου βράχου, χωρὶς νὰ σε διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν τῆς παράφρονος ἐκείνης σκιάς τὴν ὁποίαν εἶδες πλανωμένην εἰς τὰς ἐρήμους πλάκας τῆς, ἢ γελῶσαν παρὰ τὰς ἐπάλλξεις τῆς;

Ἡ σκιά αὕτη ὠνομάζετο Μαρία, καὶ ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο Γεώργιος. Διὰ τὴν οἰκογένειαν, διὰ τὸν ἔρωτά των δὲν θὰ σε εἶπεν ἴσως τίποτε, διότι ἡ οἰκογένειά των ἦσαν ἐκεῖνοι, καὶ ὁ ἔρως των, οἱ αὐτοί. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν, τὸ φθινόπωρον τὸ ὁποῖον ἤρχιζε τότε, ἐφώτιζε δέκατον ἔβδομον τὴν ἀνθηρὰν καὶ γλυκεῖαν τῆς νέας κεφαλῆν· ὁ Γεώργιος ἦτο ἐν ἔτος νεώτερος.

Ὡς πρεσβυτέρα τὴν ἡλικίαν, ἤρχιζε καὶ πρῶτη νὰ ὀνειροπολῇ· ἐκυκλοφόρου εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς οἱ λογισμοὶ τοὺς ὁποίους ἡ φύσις θὰ ἐνέπνευσεν εἰς τὴν Εὐαν ὅταν, αἰσθανθεῖσα τὸν κόσμον καὶ ἀναγνωρίσασα τὸ κάλλος τῆς, εἶδεν ἀναπαυόμενον πλησίον τῆς τὸν ἀνδρα ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν.

Γεννηθέντες καὶ αὐξήσαντες συνάμα, ὡς δύο ἀνθη βλαστάνοντα ἀπὸ τὴν αὐτὴν ρίζαν, ἠγαπήθησαν παιδία ἔτι καὶ ὅα ἠγαπῶντο καὶ ἐφηβοί, ὅταν θὰ ἔρθανον εἰς

τὴν ἡλικίαν ἐκείνην τὴν ἐμφυσῶσαν τὸ πάθος, καὶ ἀποδιώκουσαν τὴν ἀμέριμον οἰκειότητα τῆς παιδικῆς ἐποχῆς. Πρὸς αὐτοὺς ἡ οἰκειότης αὐτῆ εἶχε γενεὴ δευτέρα φύσις. Ἡ Μαρία δὲν ἐβλεπεν εἰμὴ τὸν Γεώργιον, ὁ Γεώργιος δὲν ἐγνώριζεν εἰμὴ τὴν Μαρίαν . . . Αὐτῆς καὶ αὐτῆ . . . καὶ μετ' αὐτοὺς τίποτε!

Καὶ ὁμοίως ὁ Γεώργιος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐζήτηε τὴν νέαν . . . Πρώτην τότε φορὰν ἡ φωνή του διεσκορπίζετο ἀνευ ἀπαντήσεως, καὶ ὁ ταλαίπωρος συνεταράχθη ὄλος. Δὲν ἐνόει πῶς ἠδύνατο νὰ ἦναι μακρὰν τῶν παιδιῶν, τῶν ἀσμάτων καὶ τῶν δακρύων του ἐκείνη ἣτις ἀείποτε συνεμερίζετο αὐτά.

Εἶχε δις περιτρέξει τὸν κῆπον, καὶ δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ κράξῃ αὐτήν, ὅταν, ὑπὸ σκοτεινὴν τινα δενδροστοιχίαν, εἶδε τὴν φίλην του ἀκίνητον καὶ σκεπτικὴν, κύπτουσαν ἐπὶ τῶν κλαδίων μικροῦ τινος δένδρου τὰ ὁποῖα παρετήρει προσεκτικῆ. Ὁ Γεώργιος ἐστάθη ἔντρομος . . . ἦτο πλησίον τῆς Μαρίας καὶ ἡ Μαρία δὲν ἔτρεχεν, ὡς συνήθως, γελῶσα καὶ φαιδρὰ πρὸς αὐτόν. Ἐπροχώρησεν ὀλίγον πρὸς αὐτήν καὶ πάλιν ἐστάθη τρέμων . . . Ἡ νέα δὲν τὸν ἐβλεπε· σύρουσα πρὸς ἑαυτὴν μὲ τοὺς ἀπαλοὺς καὶ ῥοδόχρους δακτύλους τῆς ὄλα τὰ κλαδία τοῦ δένδρου, προσήλωνε τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὰς ἄκρας αὐτῶν. Ὅταν εἶδε κινήσας τὰς χεῖράς τῆς, ὁ νέος ὅστις ἴστατο μὴ ἀναπνέων σχεδὸν, συνῆλθεν εἰς ἑαυτόν. Παίζει, φαίνεται, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἡ Μαρία, καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτὴν σκιρτῶν.

Ἡ ἄμμος τρίβουσα ὑπὸ τοὺς πόδας του ἐξύπνισεν, ὁδῶς εἰπεῖν, τὴν νέαν. Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἐπαιξε, διότι ἐσηκώθη μετὰ σπουδῆς, καὶ ὡς ἂν ἐπραττεν ἔγκλημα, μόλις κατῶρθωσε νὰ τείνη πρὸς τὸν φίλον τῆς τὴν μικρὰν χεῖρά τῆς, τρέμουςαν· ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπομακρύνας αὐτὴν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

Δὲν παρετήρησεν ὁμοίως καὶ τὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς, διότι αὐτὸς δὲν ὠνειροπόλοι ἀκόμη. Ἡ ὑπερξίς τῶν δύο τούτων παιδιῶν ὠμοίαζε τὴν ὑπαρξίν δύο ῥυάκων ἀρυομένων ἀπὸ τὴν αὐτὴν πηγὴν τὸ γαλήνιον βεῖθρον τῶν. Ὅταν ταράχθη ἡ πηγὴ, οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος

διατηροῦσι τὴν ἡρεμίαν καὶ τὴν καθαρότητα τῶν.

Μάτην ἐπροσπάθουν νὰ ζήσωσιν ὅπως ἔζων καὶ πρὶν· τοιχεῖόν τι εἰσεχώρησε μετὰ αὐτῶν, στοιχεῖον ἀγνωστον εἰς τὸν ἕνα, ἀόριστον εἰς τὴν ἄλλην, στοιχεῖον συγκινήσεως μὲν κατ' ἀρχάς, ταραχῆς δὲ καὶ ἀνησυχίας πάντοτε. . . . Ἐδύνατο τάχα ὁ Γεώργιος νὰ διατρέχῃ ἠτύχως τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ἐπλανᾶτο πλησίον αὐτοῦ ἡ Μαρία, καὶ ἐπλανᾶτο καταβαλλομένη ἀπὸ δυνάμιν ἣτις δὲν ἦτο ἡ τῆς φιλίας;

Μάτην ἡ νέα ἤλπιζε νὰ κρύψῃ πάντα διὰ μειδιάματος τὸ ὁποῖον δὲν ὠμοίαζε τὰ πρῶτα· τὸ μειδιάμα τοῦτο ἐμαρτύρει ἀγῶνα, ὁ δὲ ἀγὼν ἐμαρτύρει τὸν ἔρωτά τῆς . . . Ἡγάπα . . . καὶ ἡγάπα σιωπηλῶς . . . ἡγάπα δὲ μόνη!

B.

Παρατηρῶν κατὰ μέτωπον τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μοντεσὸλ, βλέπεις ἐκ δεξιῶν τοῖχον ὑψηλὸν καὶ μαυρωπὸν, τοῦ ὁποῖου ἡ κορυφή, πλήρης χόρτου προαιωνίου, καταβαίνοντος εἰς τὴν πεδιάδα καὶ ἀκολουθοῦντος ἔπειτα τὸ βουνὸν διαγράφει τὰς ἀνωμαλίας τῆς γῆς. Ὁ μακρὸς καὶ ὑψηλὸς οὗτος τοῖχος θὰ κατεσκευάσθη διὰ νὰ κρύπτῃ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν εὐρύχωρόν τινα καὶ εὐσχήμονα κῆπον, ὅπου τὰ μὲν ἄνθη κρύπτουσι τοὺς καρπούς οἱ δὲ καρποὶ λυγίζουσι τὰ ἄνθη. Ἀλλὰ τριακόσια περίπου βήματα ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν, ὑπάρχουσι κιγκλίδες διῶν εἰδομένον κῆπον ἐκτεταμένον καὶ ἀνώμαλον, τοῦ ὁποῖου τὸ χλοερὸν καὶ ἀνθοφόρον ἔδαφος διασχίζεται ἀπὸ διαφόρους δενδροστοιχίας σκιαζομένας ἀπὸ δένδρα ὀπωροφόρα. Εἰς τὸν κῆπον ἐκείνον ὁ Γεώργιος εὔρεν, ὡς εἶπομεν, τὴν Μαρίαν. Ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ ἐξέταζε τί ἦτο ἐκεῖνο τὸ δένδρον ὅταν, ἀναζητῶν τὴν νέαν, τὴν εὔρεν ὑπ' αὐτὸ γονυπετῆ καὶ βυθισμένην εἰς λογισμούς.

Καθ' ἐκάστην ἡ Μαρία, ὅταν ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο μόνη, διευθύνετο πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν τοῦ σπηλαίου· ὅταν δὲ ἤρχετο ὁ Γεώργιος ἐκάθητο πλησίον τῆς ἐπὶ ἀνακλίντρου χλοεροῦ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐπίτηδες κατασκευάσει περὶ τὸ δένδρον τῆς. Ἀλλ' ὡς ἂν ὑπέκυπτεν εἰς λογισμούς

βαρεῖς δὲν ἐπρόφερον οὐδὲ λέξιν. Ὁ Γεώργιος ἤσθάνετο μόνον, ὅταν ἤρῳτα ἐπικνειλημμένως τὴν Μαρίαν τί εἶχε, φρίσσουσαν καὶ καίουσαν τὴν χεῖρά τῆς. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρουν καὶ οἱ δύο χωρὶς νὰ ὁμιλήσωσι . . . Μίαν ἐσπέραν, ἐσπέραν τοῦ αὐγούστου, γλιαρὰν καὶ ζωογόνον, τὴν ὥραν καθ' ἣν ὁ ἥλιος, καταβαίνων πρὸς τὸν ὀρίζοντα, μόλις ἐκτοξεύει ὠχρὰς τινὰς ἀκτῖνας, ὅτε δὲν εἶναι οὔτε ἡμέρα οὔτε νύξ, ἡ Μαρία, τρεπομένη περὶ μεγάλην φιλύραν θάλλουσαν κατὰ τὴν εἴσοδον τῆς δενδροστοιχίας, ἠσθάνθη λυόμενα τὰ γόνατά τῆς· διότι πρὸς τὴν ἄκραν τῆς δενδροστοιχίας αὐτῆς σκιάτις ὑψηλὴ ἔτρεξεν ὡς ἂν ἐφρευγεν ἐνώπιόν τῆς. Μετ' ὀλίγον ἐνόμισεν ὅτι ἡ σκιά αὕτη ἦτο ἡ τοῦ Γεωργίου. Ἰδρῶς περιέχυσε τὸ λάμπον μέτωπόν τῆς, καὶ ἐπροσπάθει διὰ τῶν χειρῶν τῆς νὰ καθισχύασθαι τοὺς παλμούς τῆς καρδίας τῆς.

Ἀλλὰ δεινὴ τις δοκιμασία ἀνέμενε πρὸς τὴν ρίζαν τοῦ μυστηριώδους δένδρου τὴν ταλαίπωρον κόρην. Μόλις ἔτρεψε τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὰ κλαδία του, καὶ κατέπεσεν ὠχρὰ καὶ ἀσθμαίνουσα. Ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλιπε καὶ ἐφαίνετο νεκρά.

Γ.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τῆς Μαρίας, εἶχε φυτευθῆ τὸ δένδρον τοῦτο. Κατὰ τὴν θρησκευτικὴν συνήθειαν τοῦ τόπου ἐκείνου, ἡ μήτηρ τῆς Μαργαρίτα εἶχε φέρει τὸ βρέφος τῆς εἰς τὸ σπήλαιον τῶν Δαφνῶν. Ἐκεῖ ὑπάρχει εἰκὼν τῆς Θεοτόκου λιθίνη, καὶ ἀφοῦ προσευχῆθη, ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον νὰ ἐγγίτη, κατὰ τὸ ἔθος, τὴν προαιωνίαν ἐσθλήτῃ τῆς.

Μόνη αὕτη ἡ ἀφιέρωσις εἰς τὴν Παναγίαν δὲν ἤρκει εἰς τὰς φιλοστόργους μητέρας· ἔπρεπε νὰ συμβουλευθῶσι μετὰ ταῦτα καὶ τὴν ἁγίαν τοῦ βράχου, τὴν γραΐαν Ἀναστασίαν, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ ἐνόμιζον δούλην τῆς μητρὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Ἀναστασία δώσατα εἰς τὴν μητέρα τῆς Μαρίας μικρὸν κλαδίον βλαστῆσαν εἰς σχισμάδα τινὰ τοῦ Μαύρου βράχου, τὴν ἐξώρκεισε νὰ μὴ ὑπανδρεύσῃ τὴν κόρην τῆς μὲ οἰονδήποτε, πρὶν καρποφορήσῃ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κλαδίον τῆς ῥοδακινέας, ἡ δὲ Μαργαρίτα τὸ ἐφύτευσε τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν.

Τετράκις πρὸς τοὺς δέκα ἐπανῆλθεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ ἔαρ, καὶ τετράκις πρὸς τοὺς δέκα τὰ κλαδία τοῦ δένδρου τῆς ἁγίας ἐκαλύφθησαν ἀπὸ φύλλα χλοερὰ τὰ ὁποῖα ἔπεσαν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἐπὶ τοῦ δένδρου οὐδὲ ἔχνος καρποῦ. Τότε ἀπέθανε καὶ ἡ μήτηρ τῆς Μαρίας. Ἐγγίζουσα εἰς τὸν τάφον ἀπήτησεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν τῆς νὰ μὴ παραβῆ τὰς ἐντολάς τῆς Θεοτόκου. Εἴθε νὰ παρελάμβανε μεθ' ἑαυτῆς τὸν ὄρκον τῆς!

Ἡ Μαρία, ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι ἡ τύχη τῆς ἦτο συνδεδεμένη μὲ τὴν τῆς ῥοδοκινέας, θὰ ἐλησμόνει ἴσως τὸ δένδρον, ὅταν μίαν ἡμέραν διευθύνθη ἀπρμελετήτως καὶ ὡς ἂν ὠνειροπόλοι πρὸς τὸ δένδρον τοῦ σπηλαίου. Ἐπέστρεψε δὲ καὶ τὴν ἐπιούσαν, καὶ τὸ ἐσπέρας καὶ ὄλας τὰς λοιπὰς ἡμέρας.

Ἡ νέα εἶχεν ἀνακαλύψει μυστήριον, μυστήριον διὰ τὸν νεανίσκον ὅστις συνεμερίζετο τὰς παιδιάς τῆς, μυστήριον τὸ ὁποῖον κατέφλεγε τὴν καρδίαν τῆς . . . Τὸ δένδρον τοῦ σπηλαίου εἶχε τέλος ἀνθήσει.

Ἄνθος ζωηρὸν ἀνεπτύχθη συγχρόνως μὲ τὸν ἔρωτά τῆς . . . καὶ τὸ ἄνθος αὐτὸ δὲν ἦτο μόνον ἡ παρηγορία τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλπίς τῆς.

Δ.

Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν τὴν εἶδομεν τὴν τελευταίαν φορὰν διευθυνομένην πρὸς τὸ δένδρον, τὸ ἄνθος εἶχεν ἤδη μεταβληθῆ εἰς καρπὸν, εἰς ῥοδάκινον ἐξογκούμενον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ νέα θὰ τὸ ἔφερε πρὸς τὸν πατέρα τῆς καὶ θὰ ἐζήτηε τὸν σύζυγον τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ἡ καρδία τῆς.

Ἄλλ' ἡ ἡμέρα ἐκείνη θὰ ἤρχετο διὰ τὴν νέαν ὡς ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐξυπνᾷ ὁ αἰχμάλωτος ὁ βλέπων κατ' ὄναρ ἐλευθερίαν, ἡ ὁ ἐξόριστος ὁ ὠνειροπολῶν τὴν πατρίδα. Ἀνανήψασα ἡ Μαρία, εἶδε τὸν Γεώργιον καθήμενον πλησίον τῆς ἐπὶ τοῦ χλοεροῦ ἀνακλίντρου, καὶ ἐσκέπτετο ποῖον ἄρα ὄνειρον τὴν εἶχε καταπλήξει. Ἀλλὰ γρέψασα τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ δένδρον εἶδεν ἀλήθειαν τρομερὰν . . . εἶδεν ὅτι ἡ ῥοδακινέα ἦτο κατεστραμμένη καὶ ὅτι τὰ φύλλα τῆς ἦσαν ἐσκορπισμένα ὑπ' αὐτήν.

Καὶ ἠθέλησε μὲν νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῆς συσταλέντα ἀπέπνιξαν τὴν φωνὴν τῆς. Δάκρυα μόνον, δάκρυα φλογερὰ

ἔρρεον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἔβρε-
χον τὸν ὤμον τοῦ Γεωργίου ἐφ' οὗ ἀνε-
παύετο ἡ κεφαλή της· αὐτὸς δὲ ἔτρεμε
χωρὶς νὰ τολμήτη νὰ σαλεύσῃ ἢ νὰ ἴδῃ
τὴν φίλην του· διότι αὐτὸς, ὄχι ζηλεύων
ἀλλὰ δυσφορῶν εἶχε γυμνώσει τὸ δένδρον
τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν αἷτιον τῆς συστολῆς
τῆς Μαρίας.

Ἦτο ἀκόμη παιδίον! καὶ δὲν ἐνόει ὅτι
ἡ συστολή αὐτὴ ἦτο ἔρωσ! Ναι, ἦτο παι-
δίον ἀνταποδίδον φιλίαν ἀντὶ ἔρωτος!

Ἦτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ τὴν νέαν δια-
τί ἢ πρᾶξις του ἐγένεν αἰτία τῶσων δα-
κρύων, ὅταν ἡ Μαρία, ἀνυψώσασα τὴν
ὠραίαν κεφαλὴν της, καὶ προσηλώσασα
ἐπ' αὐτοῦ τὰ κάθυγρα ὀμματαύ της, διη-
γήθη πρὸς αὐτὸν τὴν ἱστορίαν τοῦ σπη-
λαιου καὶ τῆς ῥοδακινέας, ἣτις διὰ τοῦ
καρποῦ της ἐμελλε νὰ φέρῃ τὴν εὐτυ-
χίαν των.

Ἐξήγει πρὸς αὐτὸν πῶς ὁ πρῶτος ἐ-
κείνος καρπὸς θὰ ἐγένετο ἀφορμὴ τῆς ἐ-
νώσεως των, ἣτις δι' αὐτὴν θὰ ἦτο ζωή,
ὅταν διακόψασα τὴν ὀμιλίαν της ἠρυθρί-
σεν ὄλη.

Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Γεωργίου δὲν
ἐξήγουν εἰμὴ ἀπορίαν· τί ἄρα ἦτο ἡ ἔνω-
σις αὕτη, ἐὰν δὲν ἦτο ἡ ἔως τότε φιλία
των;

Ἡ νέα ἠρυθρίασε δι' ὅσα ἐφανέρωσε
πρὸς αὐτὸν· ἀλλ' ἡ ψυχὴ της ἦτο πλήρης
καὶ ἐπλημμύρησεν· ἀνεπήδησε τρέμουσα,
καὶ ἔφυγε μετὰ σπουδῆς, κκλύπτουσα τὸ
πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Γεώργιος ἀναχωρήσας μετ'
αὐτὴν εἶδεν ὅτι δὲν ἦσαν πλέον ταῦτα
παίγνια, ὡς τὰ συνήθη.

Ὁ νέος αὐτὸς, τὸν ὁποῖον θ' ἀπαντῶ-
μεν καθ' ἐσπέραν ὄρθιον καὶ σιωπηλόν,
οὐ τινος ἢ μὲν σκιά ἀναμιγνύεται μὲ τὴν
σκιά τῆς ῥοδακινέας ἐφ' ἧς στηρίζεται,
τὸ δὲ βλέμμα ἀνήσυχον προσηλόνεται ἐ-
πὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου, αὐτὴ ἡ σκιά,
εἶναι ἐκεῖνος...

Ἔτος ὀλόκληρον παρήλθε μετὰ τοὺς μυ-
στηριώδεις τούτους λόγους τῆς Μαρίας.
«Ὁ καρπὸς της θὰ ἔφερε τὴν εὐτυχίαν
μας» καὶ αὐτὸς μένει ἄγρυπνος· ἐν ῥο-
δάκινον κρέμαται ἀκόμη ἀπὸ τὸ δένδρον
τοῦ σπηλαιου καὶ ἀγρυπνεῖ διὰ νὰ τὸ
φέρῃ εἰς τὴν φίλην του· ἀγρυπνεῖ διὰ τὴν

εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν ἐκεῖνη μὲν ὑπεσχέ-
θη πρὸς αὐτὸν, οὗτος δὲ δὲν ἐνόει.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλ-
μοῦ του ἐφλογίσθη ὑπὸ τὰς μακρὰς βλε-
φαρίδας του, καὶ τὸ εὐλύγιστον καὶ ἐλα-
φρὸν σῶμά του ἀνεσκίρτησεν ἐν μέσῳ τοῦ
σκοτού· διότι σκιά τις λευκὴ ἐζωγρε-
φεῖτο παρὰ τὸν τοῖχον, καὶ ὅταν ἐπλη-
σίασεν ἀνεγνώρισε τὴν Μαρίαν, ἣτις πρὸ
ἐνὸς ἔτους δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὸ μέρος
ἐκεῖνο, τὴν Μαρίαν ὠγρὰν καὶ ἐλαφρὰν ὡς ὁ
χόρτος τὸν ὁποῖον ὁ ἀνεμος ἔσειε περιαυτὴν.
Τὸ ἄτακτον βῆμά της προεμήνευε ταρα-
χὴν, καὶ ὁ Γεώργιος συγκινηθεὶς ἠθέλησε
νὰ δράμῃ πρὸς αὐτὴν· φοβηθεὶς ὅμως μὴ
τὴν ταραξῆ ἔτι μᾶλλον ἐκρύβῃ, καὶ ἀνέ-
μενε μὲ χεῖλη ξηρὰ καὶ μὲ ὀφθαλμὸν ἀ-
κίνητον.

Ἡ νέα προῦχώρει ἀδιακόπως καὶ φθά-
σασα εἰς τὸ δένδρον, ἐφάνη ἀγωνιζομένη
ν' ἀνκλάβῃ τὴν γενναϊότητά της· ἀλλ' ἔ-
πεσεν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ χόρτου ὡς νεκρά. Ἡ
σελήνη ἔβριπτε διὰ τῶν μεγάλων δένδρων
τὰς ἀκτῖνάς της εἰς τὸ ἐπωχρον καὶ ἐπα-
γωγὸν πρόσωπόν της καὶ οἱ ἀκίνητοι ὀ-
φθαλμοὶ της ἐφαίνοντο συμβουλευόμενοι
τὸν οὐρανόν.

Ὁ Γεώργιος παρετήρει ἀγωνιῶν ὄλα
ταῦτα. Μετ' ὀλίγον τὴν εἶδεν ἀνεγερθεῖσαν
καὶ δεικνύουσαν ἀπόφασιν σταθερὰν· ἡ
χεὶρ της, ζήτησασα τὸ ῥοδάκινον, τὸ ἔ-
κοψε μὲ ὀρμήν.

Ὁ Γεώργιος ἔδραμε κρᾶζων· ἀλλὰ δὲν
ἦτο πλέον καιρὸς, διότι τὸ ῥοδάκινον ἔ-
κειτο ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ἡ νέα, καταπληχθεῖσα ἐν πρώτοις
ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην ἐμφάνισιν,
ἐχάρη μετὰ ταῦτα διότι εὗρεν ἐκεῖ ἐκεῖ-
νον, χάριν τοῦ ὁποῖου ἦλθεν εἰς τὸ σπή-
λαιον.

Τὰ δάκρυα καὶ ἡ ἀπελπισία τοῦ Γε-
ωργίου ἀνεκούφισαν τὴν ὀδύνην της· ἐ-
κείνος ὅμως ἐδύνατο πῶς νὰ ἐνόησῃ τὸν
ἔρωτα ὅστις καταπατεῖ τὴν ἐπιούσαν ὅ,τι
ἐπεθύμει τὴν προτεραίαν;

Μαρία, εἶπε πρὸς αὐτὴν, ἐὰν αὐτὸς ὁ
καρπὸς θὰ ἔφερε τὴν ἔνωσιν τὴν ὁποῖαν
ἐπεθύμεις, διατί τὸν κατέστρεψες;

Ἡ νέα εἶπε τότε στενάζουσα πρὸς αὐ-
τὸν, ὅτι Ἄνδρέας τις ἦλθε ζητῶν αὐτὴν
σύζυγον καὶ ὅτι ὁ πατήρ της συγκατετέ-
θη ἐπειδὴ ὁ Ἄνδρέας τὴν ἠγάπα πολὺ.

Ἐὰν λοιπὸν ἔφερε τὸ ῥοδάκινον εἰς τὸν
πατέρα της, θὰ τὴν ἐδίδεν εἰς τὸν Ἄν-
δρέαν, ἐνῷ τῶρα ἦτο ἐλευθέρη... ἐλευ-
θέρη δι' αὐτὸν!

Ἦ! ἀγάπα με, Γεώργιε, ἀγάπα με ὡς
ὁ Ἄνδρέας ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος μίαν μόνην
φορὰν μὲ εἶδεν. Ἐχε δι' ἐμὲ τὸν ἔρωτα
ἐκεῖνον ὅστις καθιστᾷ τὸν ἀγαπῶντα με-
λαγχολικόν, καὶ τὸν ἀλλοιόνη ὡς δίψα
φλογίζουσα! Ἀγάπα με, ἂν δύνασαι, ἔως
τὴν ἐρχομένην ἀνοιξιν, Γεώργιε...

Ἐν τοσοῦτῳ ἰδέα τις ζαφερὰ ἐφάνη
προσβαλοῦσα τὸ κάτωχρον μέτωπόν της.

Τὸ προσεχὲς ἔτος ἡ μὲν νέα ἦτο ἐλευ-
θέρη, τὸ δένδρον ὅμως τοῦ σπηλαιου ἦτο
ξηρὸν καὶ ὁ Γεώργιος δὲν ἐπερίμενε.

Τοιαῦτα μᾶς διηγήθη ὁ ὀδηγὸς μας
ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὰς κιγκλίδας.

Ἦτο τότε χειμῶν, καὶ ὁ κῆπος ἐκεῖνος
δὲν ἀνθῆρον καὶ πλήρη ὀπωρῶν μᾶς εἶχε
περιγράψει, ἐπεδείκνυε δένδρα γυμνὰ,
χόρτον ξηρὸν καὶ φύσιν νεκράν.

Ε΄.

Ὅλοι ἐπροσπαθοῦμεν νὰ εὗρωμεν ὑπὸ
τὴν πᾶχνην τὰ ἔχνη τῆς στενωποῦ ἣτις,
ὡς ἔλεγεν ὁ ὀδηγὸς μας, ἔφερε πρὸς τὸ
σπήλαιον, ὅταν ἐξιάσθημεν νὰ στρέψωμεν
τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μεγάλην ὁδόν.

Δύο γυναῖκες, ἐρχόμεναι δι' αὐτῆς, ἐ-
στάθησαν ὅταν μᾶς εἶδον· καὶ ἀφοῦ συνω-
μίλησαν διευθύνθησαν πρὸς ἡμᾶς. Ἡ πρῶ-
τη ἐφόρει κατάλευκα, καὶ ἐφαίνετο κυ-
ρία τῆς δευτέρας. Ἄν καὶ δριμύ ἐπεκρά-
τει ψυχὸς, ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς ἐν καιρῷ
ἔαρος· ἡ κόμη της ἦτο λυτὴ καὶ οἱ κα-
τάμαυροι βόστρυχοί της διασκορπιζόμενοι
ἐπὶ τοῦ τραχήλου της ἐφαίνοντο προφυ-
λάσσοντες τὴν λευκότητά του ἀπὸ τὸ ψυ-
χος. Καθόσον δὲ ἐπροχώρει, κατεπλησ-
σόμεθα ἀπὸ τὴν παράδοξον φυσιογνωμίαν
της· τὸ σῶμα της ἐμειδία, ἐνῷ οἱ ὀφθαλ-
μοὶ της ἀντιφάσκοντες εἰς τὰ χεῖλη της
ἐξήγουν βαθεῖαν καὶ φρικτὴν ὀδύνην· χα-
ρὰ ψευδῆς καὶ λύπη ὀξεία συνεκρούοντο
ἐπὶ τοῦ ἠλλοιωμένου προσώπου της. Ἐ-
προχώρει ἀδιακόπως καὶ σταματῶσα πού
καὶ πού ἔδρεπε ξηρὸν τι χόρτον. Ἡ πη-
ρακολουθοῦσα αὐτὴν γυνὴ παρετήρει ἀνή-
συχος ὄλας της τὰς κινήσεις· ἡ πρῶ-
τικὴ ἡλικία της καὶ τὸ μαυρωπὸν πρόσω-

πὸν της ἀνεδείκνυον ἔτι μᾶλλον τὴν ὠ-
χρότητα καὶ τὸ κάλλος τῆς κυρίας της
τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα προσηλώθη ἀπὸ
τινος ἐπάνω μας, οὕτως ὥστε κατεπτοή-
θημεν.

Καὶ ἠθελήσαμεν ν' ἀναχωρήσωμεν ἀλ-
λά δὲν ἐπροφθάσαμεν διότι μᾶς εἶχε πλη-
σιάσει. Ἐμειδία ἀκαταπαύστως· ἀλλ' ἐπὶ
τοῦ μελαγχολικοῦ μετώπου της ἐβλέπο-
μεν τοὺς πόνους τοὺς ὁποῖους ἐπροξένει
εἰς αὐτὴν λογισμὸς τις ἢ ἀνάμνησις. Ἐνῷ
δὲ ἠτοιμαζόμεν νὰ ἐκφράσω τὴν ἰδέαν
μου αὐτὴν, κατεταράχθη ἀπὸ τὰς φλό-
γας τὰς ὁποίας ἐβρίψαν ἐπ' ἐμὲ οἱ ὕγροι
ὀφθαλμοὶ της· ἠρώτησα εὐθύς ποῖα ἦτο...
ἦτο ἡ Μαρία.

Προσηλωμένον ἔχουσα ἀδιακόπως τὸ
βλέμμα εἰς ἐμὲ, ἐξέτεινε τὴν δεξιάν της
διὰ τῶν κιγκλίδων αἷτινες μᾶς ἐχώριζον
καὶ μοὶ προσέφερεν ὀπώραν τὴν ὁποῖαν
ἔσφιγγεν εἰς τὴν παλάμην της. Καὶ κατ'
ἀρχὰς μὲν ἐστάθη ἀκίνητος καὶ διστά-
ζων, ἀλλ' ἔπειτα ἐνδύσας εἰς νεῦμα τῆς
γραίας ἔλαβον ὅ,τι μὲ ἐδίδεν ἡ Μαρία.
Μ' ἔδωκε δὲ σφαῖραν ἐκ λευκοσιδήρου,
σχημα καὶ χροῶμα ἔχουσαν ῥοδακίνου·
μόλις ὅμως τὴν ἔλαβον καὶ τὴν ἐπανέ-
λαβε μὲ κινήσιν ταχεῖαν καὶ σπασμω-
δικήν.

Τὸ βλέμμα της ἐστράφη ἀνήσυχον πρὸς
τοὺς τρεῖς μου συνοδοιπόρους, καὶ οἱ ὀ-
φθαλμοὶ της ἐκοκκίνισαν ὡς ἂν ἐπασχεν
ἀπὸ πυρετὸν καὶ μετὰ ταῦτα ἔφυγε δρο-
μικὰ ὡς δορκὰς ἐνώπιον κυνηγῶν, καὶ φεύ-
γουσα ἔλεγεν·

«ὦ! ὄχι, δὲν εἶν' αὐτὸς!... ὁ πατήρ μου
περιμένει τὴν κόρην του, καὶ ἐκεῖνος...
τὴν ἐρωμένην του!

Καὶ ἐγέλα.

Ἡ ταλαίπωρος! Ὁ πατήρ της δὲν ἔζη
πλέον, καὶ ἐκεῖνος, ὁ ἐραστής της, τὸν
ὁποῖον ἡ φύσις ἔβριψε ψυχρότατον πλη-
σίον τῆς φλογερᾶς ψυχῆς της, ὁ Γεώργιος
Π... ἔζη, ὄχι μακρὰν τῆς ἀθλίας ἐκεῖ-
νης νέας, ἀλλ' ἔζη καλὸς σύζυγος, καὶ
καλὸς πατήρ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

A. I. ΓΑΛΙΑΤΣΑΣ.

Η ΓΚΙΟΥΖΕΛ.

(συνέχεια ἴδε φυλ. 84.)

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ἡ Ὄθωμανίς, θὰ ἐπανέλθωμεν ἐντὸς ὀλίγου· καὶ ἔλαβον τὴν αὐτὴν ὁδὸν, ἐξ ἧς εἶχον ἔλθει. Κατ' εὐτυχίαν τῆς νεαρᾶς Ὄθωμανίδος ὁ ἔμπορος ἀνεχώρησε καὶ ὁ νεανίας ἔμεινε μόνος. Μετ' οὐ πολὺ εἶδε τὰς Ὄθωμανίδας ἐπανερχομένας, αἵτινες ἰδοῦσαι αὐτὸν μόνον, εἰσῆλθον.

Ἡ κυρία ἦν ἐνδεδυμένη πολυτελέστατα. Ἐφόρει ἐπενδύτην (φερετζέ) ἐκ μεταξίως· εἶχε κεκαλυμμένον τὸ πρόσωπον με λεπτὸν ὕφασμα, κάτωθεν τοῦ ὁποίου διαφαίνετο λαμπρὸν περιδέραιον ἐκ μαργαριτῶν κοσμοῦν τὸν κατάλευκον λαιμὸν αὐτῆς. Εἰσελθοῦσαι ἐζήτησαν μεταξωτά· ὁ νέος ἔδωκεν αὐταῖς ἐκ τῶν πολυτιμωτέρων. Ἐξετάζουσα αὐτὰ ἡ νεαρὰ Ὄθωμανίς ἀφῆκεν, ἐξ ἀπροσεξίας ἰσως, τὸν ἐπενδύτην αὐτῆς νὰ παρασυρθῇ, ὥστε ἐφάνησαν τὰ κατάλευκα αὐτῆς στήθη. Ἐνταῦθα, ὡς ἐν παρόδῳ, σημειοῦμεν καὶ μίαν τῶν Ὄθωμανίδων εὐφυΐαν.

Ὡς καὶ ἐν τῷ προηγούμενῳ κεφαλαίῳ εἴπομεν, δὲν ἐπιτρέπεται αὐταῖς νὰ ἐξέρχονται ἔχουσαι τὸ πρόσωπον, ἢ μᾶλλον ἅπαν τὸ σῶμα, ἀκάλυπτον. Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐταὶ δὲν εἶναι ἀπόγονοι τῆς Εὐας; Ζηλεύουσι τὰς ἡμετέρας κυρίας, αἵτινες ἐξερχόμεναι οὐ μόνον τὸ πρόσωπον ἀλλὰ καὶ τὸ πλεῖστον τῶν ὤμων ἀκάλυπτον ἔχουσαι. Ἄν τοῦτο ἦναι καλὸν ἢ οὐχὶ ἀφίνομεν τὴν περὶ τούτου κρίσιν εἰς τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους. Αἱ γυναῖκες ὅμως τῶν πιστῶν δὲν ἀνέχονται τοιοῦτον περιορισμὸν. Ποσάκις ἤκουσε καὶ ὁ γράφων τὸ μικρὸν τοῦτο διηγηματικὸν Ὄθωμανίδας μακαριζούσας τὰς ἡμετέρας κυρίας! — Διατί νὰ μὴ δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, λέγουσι, νὰ ἐξερχώμεθα οὕτως; Πόσον εὐτυχεῖς εἶναι αἱ γυναῖκες ὑμῶν! — Ὅθεν διὰ νὰ μὴ παραβῶσι τὸν νόμον τοῦ Προφήτου ἰδοῦ τί μηχανῶνται. Καλύπτουσιν οὐ μόνον τὸ πρόσωπον ἀλλὰ καὶ ὅλον σχεδὸν τὸ στήθος διὰ λεπτοτάτου ὑφάσματος, διὰ τοῦ ὁποίου διαφαίνονται τὰ ὠραία αὐτῶν στήθη, ἐννοεῖται τῶν ἔχουσῶν τοιαῦτα, καὶ δύο ἐκ

τοῦ μικροῦ καὶ ὠραίου καρποῦ, οὗ ἕνεκα κατὰ τινὰς ἀπεδιώχθησαν οἱ προπάτορες τοῦ Παραδείσου, ὥστε καὶ τὸν νόμον τοῦ Προφήτου δὲν παραβαίνουσι, καὶ πρὸς τὰς ἡμετέρας, αἵτινες ἀφίνοσι τὸ πλεῖστον τῶν ὤμων καὶ τοῦ στήθους ἀκάλυπτον, ἰσορροποῦσιν, ἰσως δὲ καὶ μᾶλλον πρὸς αὐτάς ἢ πλάστιγξ βαρύνει· διότι πᾶν τὸ ἀπηγορευμένον καὶ μᾶλλον ἐπιθυμητόν.

— Λοιπὸν, κύριε, εἶπεν ἡ νεαρὰ Ὄθωμανίς ἐκλέξασά τινα ἐκ τῶν μεταξωτῶν, φέρετε ταῦτα, εἰάν ἐπιθυμῆτε, εἰς τὸ μέγαρον.

— Τοῦ Ἰσμαὴλ Πασσᾶ, προσέθηκεν ἡ ἀκόλουθος· θὰ ἐπανέλθω μετ' ὀλίγον διὰ νὰ σᾶς ὁδηγήσω. Καὶ ἀνεχώρησαν.

Δ.

Ὁ νεανίας μείνας μόνος διελογίζετο. — Νὰ φέρω ταῦτα εἰς τὸ μέγαρον, ἔλεγε· καλῶς· πολλοὶ ὅμως εἰσῆλθον εἰς τοιαῦτα μέγαρα, καὶ μάλιστα ὑπὸ τοιούτων Ὄθωμανίδων προσκληθέντες, ἀλλ' ὀλίγοι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ ἐξέλθωσι ζῶντες. Τὰς σκέψεις του ταύτας διέκοψεν ὁ ἐπανελθὼν κύριός του.

— Ἐπανῆλθον, Ν., αἱ Ὄθωμανίδες; ἠρώτησε τὸν νεανίαν.

— Μάλιστα, θεῖέ μου· καὶ ἠγόρασαν ταῦτα τὰ μεταξωτά, ἅτινα μὲ παρεκάλεσαν νὰ φέρω μέχρι τοῦ μεγάρου.

Ὁ θεῖος τοῦ νεανίου. — Πρόσεχε, Ν., εἶπε μειδιῶν, μὴ περιπλεχθῆς εἰς δύσκολόν τινα ὑπόθεσιν.

Ὁ νεανίας ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἐνῶ ἠπόρει τί νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ θεοῦ αὐτοῦ ἢ ἐπανελθοῦσα ἀκόλουθος ἀπήλλαξεν αὐτὸν τῆς ἀπαντήσεως.

— Εἶσθε ἔτοιμος, κύριε; ἠρώτησεν εἰσελθοῦσα.

— Μάλιστα, χανούμ· ἀπήντησεν οὗτος.

— Ἰπαγε, Ν., ἀλλ' ἐπάγεθε ταχέως, εἶπεν Ὄθωμανιστὶ ὁ κύριος ἵνα ἀκούσῃ αὐτὸν καὶ ἡ ἀκόλουθος.

— Μὴ σᾶς μέλλῃ παντάπασιν, κύριε, υπέλαβεν αὐτὴ ὑποκρινόμενη τὴν ἀνόητον, θὰ πληρωθῇ ἀμέσως. — Ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ τῶν χρημάτων καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ νέου.

Ὁ νέος ἀκολουθῶν τὴν Λύσῃ ἐφθασεν

εἰς τὸ μέγαρον. Ἀνέβαινε τὴν κλίμακα, σχεδὸν τρέμων, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς ἀκολούθου εἰς τὸν θάλαμον τῆς κυρίας αὐτῆς· ἡ καρδία του ἔπαλλε. Πλησιάζας δὲ εἰς τὴν θύραν εἶπε πρὸς αὐτήν·

— Μήνυσον τὴν κυρίαν σου ὅτι ἦλθον διὰ νὰ καλυφθῇ.

— Αἶ! τοιαῦτα πράγματα σκέπτεσαι τώρα; εἰσελθε, ἀνόητε, προσέθηκε μειδιῶσα· ἀνοίξασα δὲ τὴν θύραν ὤθησεν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ ἐπανέκλεισεν αὐτήν. Ὁ νέος ἐξεθαμβήθη καὶ τὰ μεταξωτά, ἅτινα ἐκράτει, ὀλίγου δεῖν ἐπιπτον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

Ἐπὶ τουρκικοῦ ἀνακλίντρου (σοφᾶ) ἦν ἐξηπλωμένη ἡ νεαρὰ Ὄθωμανίς εἰς θέσιν ἐπαγωγολάτῃν. Εἶχε τὴν κόμην λευμένην καὶ καταπίπτουσαν ἐπὶ τῶν ὠραίων ὤμων αὐτῆς. Κάλυμμα μικρὸν χρυσοκέντητον μόλις ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν τῆς. Ἐφόρει ἀναξυρίδα (σαλιβάριον) ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος. Μικρὸν καὶ στενὸν ἔνδυμα τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος περιέσφιγγε τὸ λεπτοφυές τῆς σῶμα καὶ ἄφινε τοὺς ὠραίους καὶ διὰ λεπτοτάτου μεταξωτοῦ ὑφάσματος κεκαλυμμένους αὐτῆς μαστοὺς ἐξέχοντας. Στενὰ κοί πεποικιλιμένα περιπόδια περιέσφιγγον τὰς τετορνευμένας αὐτῆς κνήμας. Ἐφόρει τέλος πέδιλα τοῦ δωματίου διηνηθισμένα χρυσοῖς ἀνθεσι μικρὰ ὅσον καὶ ὁ λεπτοφυῆς αὐτῆς ποὺς. Ἐκράτει τὴν καπνοσύριγγα ναργιλῆ ἐπιχρύσου καὶ κομποῦ ἐπὶ ἀργυροῦ δίσκου τεθειμένου, οὔτινος ὁ Περσικὸς καπνὸς διέχεεν εὐώδη ὄσμην ἐντὸς τοῦ δωματίου. Τάπησ τῆς αὐτῆς χώρας χιονώδης καὶ πεποικιλιμένος ὠραῖος ἀνθεσι ποικίλων χρωμάτων ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος. Ἐγχειρίδιον, οὔτινος ἢ λαβὴ ἦν ἐκ πολυτίμου ἔλεφαντίνου ὀστοῦ, ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου. Ἄπας δὲ ὁ θάλαμος ἦν ἐξολισμένος με Ἀσιατικὴν πολυτέλειαν, ἐν ᾧ, ὡς θεᾶ, ἔζη ἡ καλλιμορφος Ὄθωμανίς. Ἐνώπιον τῆς ὠραίας καὶ σφριγώσης ταύτης Βακχίδος ἀμφιβάλλομεν ἂν πᾶς θνητὸς δὲν θὰ ἐγονυπέτει ἵνα τῇ προσφέρῃ τὴν λατρίαν αὐτοῦ.

Ὁ νεανίας ἴστατο ἀκίνητος, ἡ δὲ νεαρὰ Ὄθωμανίς ἐμειδία. Ὁ δυστυχῆς, ἢ ἂν θέλετε εὐτυχῆς, κατέτρωγεν αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματος.

— Πλησίασε, γκιαοῦρ, τῷ λέγει μετὰ

φωνῆς μασπῆς ἠδύτητος. Ἐφῆρες ὅσα ἐξέλεξα ἐμπορεύματα; — Μάλιστα, κυρία, ἐψιθύρουν ὁ νεανίας, ἀποθέτων αὐτὰ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

— Λοιπὸν, φίλε μου, φαίνεται ὅτι ἦλθες διὰ νὰ ἴστασαι ὀρθῶς. . . κάθησαι, καὶ ἔδειξεν αὐτῷ θέσιν πλησίον αὐτῆς δι' ἡγεμονικῆς κινήσεως τῆς χειρὸς.

Ὁ νεανίας ἐκάθησε τρέμων. Ἐφηντάζετο ὅτι ἤκουε τὰ βήματα τοῦ γέροντος, οὔτινος τὸν γυναικωνίτην παρεβίαζε.

Διατί ἦλθον ἐνταῦθα; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ μαντεύσασα τί οὗτος ἐσκέπτετο· — Φοβεῖται ἰσως τὸν γεροντὰ μου, εἶπε τονίζουσα τὴν τελευταίαν λέξιν· μὲ νομίζεις τόσον ἀνόητον, νὰ ὁδηγήσω εἰς τὸν θάλαμόν μου τοιοῦτον νέον οἶος σύ, καὶ νὰ ἀφήσω αὐτὸν νὰ διατρέξῃ τὸν μέγιστον τῶν κινδύνων, προσέθηκε μειδιῶσα. Μὴ φοβοῦ, φίλε μου.

Ὁ νεανίας ἀνέπνευσε.

— Πόσον κακὸς εἶσαι, φίλε μου· ἐνόμιζον ὅτι ἄμα μὲ ἐξλεπες θὰ μὲ ὠμίλεις ὡς παλαιὸς φίλος, ἀλλὰ σὺ πᾶν τούναντιον ἐπραξας. Ἀγνοεῖς, ὡς φαίνεται, ὅτι γυνὴ, ὡς ἐγὼ, δὲν ἀνέχεται γέροντα ὀγδοηκοντούτην ἢ δὲν θὰ μ'ἀγαπήσης; . .

— Κυρία, ἐψέλλισεν ὁ νεανίας, ἐννοήσας ποῦ τείνουσιν οἱ λόγοι τῆς νεαρᾶς Ὄθωμανίδος· τίς δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησιν τοιοῦτου ἀγγέλου, ἀλλὰ . .

— Ἴσως νομίζεις, φίλε μου, προσέθηκεν ἡ εὐειδῆς Γκιουζέλ διακόπτουσα αὐτὸν, ὅτι τοςάκις διῆλθον τοῦ καταστήματός σου ἀσκόπως, ἢ δὲν μὲ εἶδες ρίπτουσαν φλογόεντα βλέμματα ἐπὶ σοῦ, ἢ δὲν ἤκουσες τοὺς λόγους μου;

— Κυρία . .

— Λοιπὸν δὲν θὰ καμφθῆς ὑπὸ τῶν παρακλήσεων ὠραίας γυναικὸς, υπέλαβεν ἡ νεαρὰ Ὄθωμανίς, γονυπετοῦσα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ νεανίου, ἰδοῦ ἐγὼ πρὸ τῶν ποδῶν σου· σὲ ἱκετεύω . . ἐγὼ ἢ Γκιουζέλ . . ἀνέκραξε.

Καὶ ἤρξατο ἱκετεύουσα αὐτὸν διὰ τῆς γλώσσης τοῦ ἔρωτος ἐκείνης, τῆς τοσοῦτον ὑψηλῆς, τῆς τοσοῦτον οὐρανιας, τῆς τοσοῦτον περιπαθοῦς, τῆς δεσμευούσης τὸν ἀκούοντα οὐχὶ διὰ δεσμῶν σιδηρῶν, ἐπειδὴ ταῦτα θραύονται, ἀλλὰ διὰ τῶν ἰσχυροτάτων δεσμῶν τοῦ ἔρωτος, διὰ τῆς

γλώσσης εκείνης, ἢ μόνον παρὰ τοῖς κατοικοῖς τῶν χαρεμίων δύναται τις νὰ ἀπαντήσῃ.

Καὶ καρδίαν Μοραγγῆ ἂν εἶχε τις θὰ συνεκινεῖτο ὑπὸ τῶν παρακλήσεων τῆς γυναικὸς ταύτης. Ἡ θέσις, ἢν εἶχε τὴν στιγμὴν ταύτην, ἦν ἀξία τῆς γραφίδος τοῦ Ραφαήλ.

Ἦν γονυκλιτής· ἢ ὡς ἔβενος μέλαινα κόμη τῆς κατέπιπεν ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῆς καὶ ἤγγιζε σχεδὸν τὸ ἔδαφος. Οἱ ὡς δύο ἀστέρες λάμποντες καὶ πλέοντες ἐν τὸς δακρύων ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ ἐπιστερόμενοι ὑπὸ δύο μελανῶν καὶ ὡς διὰ τῆς γραφίδος τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ζωγραφηθειῶν ὀφρύων, ἐξηκόντιζον ἐπὶ τοῦ νεανίου βλέμματα ἰκεσίας ὡς πύρινα βέλη μέχρι τῶν μυχαϊτάτων τῆς καρδίας αὐτοῦ εἰσχωροῦντα. Δάκρυα ἀναβλύζοντα ἐκ τῶν ὠραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, ἐκυλίνοντο ἐπὶ τῶν ῥοδίνων αὐτῆς παρειῶν καὶ κατέπιπτον πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ εὐδαίμονος νεανίου. Οὗτος ἴστατο ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς, ἔχων τὰ βλέμματα αὐτοῦ ἐστηριγμένα ἐπὶ τῆς ὠραίας Ὀθωμανίδος. Εὐρίσκετο εἰς ἔκστασιν. Εἰς τίνα θέσιν ἤθελεν εὐρεθῆ θνητὸς βλέπων αἴφνης ἐνώπιόν του τὴν Ἀρτεμίν θηρεύουσαν εἰς τὰ δάση τῆς Ἀρκαδίας; Εἶδές ποτε κατ' ὄμιον, φίλτατε ἀναγκνῶστα, ἄγγελον τείνοντα πρὸς σὲ τὰς χεῖρας καὶ μειδιῶντα; Τί ἐπραξας κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, βλέπων ἐνώπιόν σου τὸ ἰδανικὸν ἐκεῖνο ὄν, ὃ καλοῦσιν ἄγγελον; Δὲν ἔστης ἀκίνητος καὶ τεθορυβημένος καὶ μόλις τολμῶν νὰ ἐνατενίσῃς πρὸς αὐτόν; . . . Εἰς τοιαύτην θέσιν εὐρέθη καὶ ὁ Ν. τὴν στιγμὴν ταύτην. Ἐβλεπεν, εἶχεν ἐνώπιον αὐτοῦ ἄγγελον ἰκετεύοντα αὐτόν. Εὐρίσκετο εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τῆς εὐδαιμονίας.

— Λοιπὸν εἶπέ τι, σιωπᾶς; . . . Μία λέξις σου . . . Ἐν μόνον ναι, εἶπέ μοι καὶ θὰ με καταστήσῃς τὴν εὐδαιμονεστάτην τῶν γυναικῶν. Εἶπέ μοι λοιπὸν . . .

Ὁ νεανίας ἐκλονίζετο . . . Ἐρρίφθη ἐπ' αὐτῆς σχεδὸν ἀπολέσας τὰς αἰσθήσεις καὶ ἀνεγείρων αὐτήν·

— Φίλη μου, ἄγγελέ μου, εἶναι δυνατόν νὰ μ' ἀγαπᾶτε τοσοῦτον καὶ νὰ μὲν ἀκαμπτος εἰς τὰς παρακλήσεις ὑμῶν; . . .

Δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε, κρατῶν ἐν

ταῖς ἀγκάλαις αὐτοῦ τὸν ἄγγελον τοῦτον καὶ αἰσθανόμενος τὴν κόμην αὐτῆς ψαύουσαν τὰς παρειὰς του καὶ τὴν θερμὴν αὐτῆς πνοὴν ὡς αὐραν ἐπιπνέουσαν ἐπ' αὐτῶν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἀνήλθεν εἰς ἄλλον κόσμον, κόσμον ἐρώτων, εὐδαιμονίας, εἰς κόσμον ὀνείρων.

Ἰπάρχουσι στιγμαὶ εὐδαιμονίας καὶ διαχύσεως, ἃς ὁ κάλαμος ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ, καὶ ὁ γράφων ἀναγκάζεται νὰ ἀφήσῃ αὐτόν, ἀφίνων πρὸς τοῦτοις καὶ τὰς στιγμὰς ταύτας τοῖς ἀναγνώσταις νὰ φαντασθῶσιν ὅπως ἕκαστος δύναται.

— Θὰ μὲ ἀγαπᾶ λοιπὸν, ἐψιθύρισε ἡ νεαρά γυνὴ ἀτενίζουσα τὸν εἰσέτι σκοτοδινιῶντα νεανίαν. Προφήτα, εὐχαριστῶ σοι! Δὲν θὰ ἦμαι κεκλεισμένη πλέον, ὡς ἀηδῶν ἐν τὸς κλωβοῦ, ἐν τῷ χαρεμίῳ· θὰ ἔχω καὶ τὸν σύντροφόν μου. Καὶ ἐρρίφθη πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεανίου καταφιλοῦσα αὐτόν.

— Θὰ μὲ ἀγαπᾶς λοιπὸν αἶ, ἐξηκολούθησε· δὲν εἶναι ἀληθές; πόσον εἶμαι εὐτυχής;

— Θὰ σὲ ἀγαπῶ, θὰ σὲ ἀγαπῶ, ἐψιθύριζεν ὁ Ν.

.
Ἀλλὰ πᾶν τὸ ἔχον ἀρχὴν καὶ τέλος ἔχει. Διό,

— Κυρία, εἶπεν ὁ νεανίας συνελθὼν καὶ ἰδὼν ὅτι τέσσαρας ὀλοκλήρους ὥρας διέμεινε μετὰ τῆς Γκιουζέλ, θὰ σὰς εἶπω τι ὅπερ θὰ σὰς δυσαρεστήσῃ.

— Λέγε, λέγε, φίλε μου.

— Ἀνάγκη νὰ ἀπέλθω.

— Ν' ἀπέλθῃς! οὕτω λοιπὸν φυλάττεις τὰς ὑποσχέσεις σου!

— Κυρία, τοσοῦτον χρόνον διέμεινα ἐνταῦθα.

Ἡ Γεωργιανὴ παντάπασι δὲν ἐφρόντιζε περὶ χρόνου. Δὲν ἤθελε νὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς.

— Οὕτω λοιπὸν φυλάττεις τὰς ὑποσχέσεις σου; αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη σου; αὐτὸς ὁ ἔρωσ, ὃν μοι ὠρκίσθη;

— Κυρία, σκέφθητε.

— Ὄχι, θὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ!

— Τώρα περιπλέχθη ἡ ὑπόθεσις, διελογίσθη ὁ νεανίας. Ἄγγελέ μου, θὰ μὲ ἀναζητήσῃς, ὁ θεὸς μου γνωρίζει ὅτι ἤλθον ἐνταῦθα. Θὰ φωραθῶμεν καὶ τότε θὰ σὲ ἀπολέσω διὰ παντός.

— Καὶ τίς θὰ τολμήσῃ νὰ διαταράξῃ

ΚΟΥΑΚΕΡΟΙ.

Γνωστὸν ὅτι ἡ θρησκεία τῶν διαμαρτυρουμένων, μία κατ' ἀρχάς, διεμελίσθη ἀκολούθως καὶ διηρέθη εἰς μυρίας παραδόξους αἵρέσεις, ὧν ἡ βλάστησις ἐξακολουθεῖ ἐτι καὶ σήμερον ἀποπέρουσα διὰ τοῦ σχολιαστικοῦ πνεύματος τοῦ ἰδιοτρόπου λαοῦ τοῦτου πολλοὺς καρπούς, καίτοι ἀνοουσίους καὶ ἀχροαί· μάλιστα δὲ ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ, ὅπου εἰς χιλιάδας ἀναβαίνει ὁ ἀριθμὸς τῶν θρησκευτικῶν συλλόγων.

Οἱ διαμαρτυρούμενοι ὡς μὴ διατελοῦντες ὑπὸ ἐκκλησιαστικὴν κυριαρχίαν, οὐδὲ διοικούμενοι, ὡς ἡμεῖς, ὑπὸ κανόνων καὶ νόμων ἐκκλησιαστικῶν, μόνον ὀδηγὸν ἔχοντες τὴν ἀγίαν Γραφήν, ἐξηγοῦσιν αὐτὴν ἕκαστος κατ' ἰδίαν ἀντίληψιν καὶ πεποιθισιν, ἐξ οὗ προέρχεται ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν παραδόξων καὶ ἀπιστεῦτων τούτων αἱρέσεων. Δικαίως ἄρα ὁ Βολταῖρος λέγει πού ὅτι « tout protestant est par une Bible à la main, » ἕκαστος διαμαρτυρούμενος τὴν Γραφήν ἀνά χεῖρας ἔχων γίνεται πάπας.

Μία τῶν παραδοξοτέρων αἱρέσεων ἃς ἡ κεφαλὴ τοῦ σχολιαστικοῦ τοῦτου λαοῦ ἐγέννησεν εἶναι καὶ ἡ τῶν Κουακέρων (Quakers) ἡτικὸς διακρίνεται ἰδίως ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πιστοὶ ὀπαδοὶ αὐτῆς αἰνοῦσι καὶ λατρεύουσι τὸν Ἰψιστον τρέμοντες καὶ ὀρχοῦμενοι. Διόλου δ' ἀπίθανον ἂν ἡ αἵρεσις αὕτη προήλθεν ἐκ τῆς ἐρμηνείας περικοπῆς τινος τῆς ἀγίας Γραφῆς, ἡτικὸς λέγει, ὅτι ὁ Δαβὶδ « ἀνεκρούετο ἐν ὀργάνοις ἡρμωσμένοις ἐνώπιον Κυρίου » καὶ ὅτι ἦν « ἀνακρούμενος καὶ ὀρχοῦμενος ἐνώπιον Κυρίου » (1).

Ἡ αἵρεσις αὕτη πλείστους μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς Βορείου Ἀμερικῆς ὀπαδοὺς ἀριθμοῦσα, ὅτε πρῶτον καταδιωκομένη καὶ φεύγουσα τὸν οὐρανὸν τῆς γεννήσεώς της, τὴν ὀμίχλην τῆς Ἀγγλίας, κατέφυγεν εἰς Ἀμερικὴν, ἐξωστρακίσθη δὲ αὐστηροτάτων νόμων ὡς ἀντιχριστιανικὴ καὶ παράλογος. Καὶ ὅχι μόνον αὐτοὶ οἱ ὀπαδοὶ τῆς αἱρέσεως ταύτης ἐτιμωροῦντο μαστιγούμενοι δημοσίᾳ, φυλακίζόμενοι καὶ καταδικαζόμενοι εἰς ἐπαχθῆ ἔργα, ἀλλὰ

τὴν εὐδαιμονίαν μου! Εἶμαι Γεωργιανὴ καὶ γνωρίζω νὰ μεταχειρίζωμαι τὸ ἐγχειρίδιον κάλλιστα, ἀνέκραξε παράφορος ἡ Γκιουζέλ, δεικνύουσα τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμάμενον ἐγχειρίδιον.

— Φίλη μου, παραφέρεσθε, εἶπεν ὁ νεανίας. Ἀφήσατέ με νὰ ἀπέλθω. Σκεφθῆτε ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὲν διαρκῶς ἐνταῦθα. Ἴσως τώρα ὁ θεὸς μου, βλέπων τὴν ἀργοπορίαν μου, ἔλθῃ νὰ μὲ ἀναζητήσῃ καὶ τότε ἀμφοτέρων ἡμῶν ἡ εὐδαιμονία θὰ καταστραφῇ. Καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ἐπνίγετο ὑπὸ λυγμῶν.

— Ἐχετε δίκαιον, δυστυχῆ νεανία . . . εἶπεν ἡ σφοδρῶς ἐρώσα Γκιουζέλ. — Τί δύναται νὰ πράξῃ μία γυνή; πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃ; ἀλλὰ λάβε πρῶτον τὴν τιμὴν τῶν ἐμπορευμάτων.

— Εἶναι περιττὸν, φίλη μου.

— Νομίζετε ὅτι διὰ τοῦτο σὰς ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Γκιουζέλ μειδιῶσα.

— Ἀγαπητὴ Γκιουζέλ, μὲ ἀδικεῖτε, ὑπέλαβεν ὁ νεανίας.

— Λοιπὸν ἃς τελειώσωμεν, φίλε μου· τίς εἶναι ἡ τιμὴ αὐτῶν;

Ὁ νεανίας ὠρίσε τὴν ἀξίαν.

— Λάβε, τῷ λέγει ἡ Γκιουζέλ, ἀνοίγουσα σύρτην τραπέζης τινὸς καὶ ἐξάγουσα χρυσᾶ τινὰ νομίσματα. Λάβε καὶ τοῦτο, προσέθηκε θέτουσα λαμπρὸν ἀδαμάντινον δακτύλιον εἰς τὸν δάκτυλον τοῦ νεανίσκου.

— Καὶ τώρα, φίλη μου, ἂν θελήσω νὰ ἀποδώσω τὰ ἴσα τοῖς ἴσοις;

— Αἶ, ἀπήντησεν αὕτη. Ἰπάρχει μεγίστη διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν. Ἰμᾶς θὰ ἐρωτήσῃ ὁ θεὸς καὶ κύριός σας περὶ τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἐμὲ ὁ γέρον μου, ὅστις τοσοῦτον μὲ ἀγαπᾶ, ποτέ.

— Ἔστω, δέχομαι τὸ δῶρον τοῦτο, εἶπεν ὁ Ν.

— Θὰ μὲ ἐπισκέπτεσθε βεβαίως . . .

— Μάλιστα, ἀλλὰ πῶς; . . .

— Ἡ Αὐσὲ θὰ φροντίσῃ περὶ τούτου.

Ἀναχωρεῖτε λοιπὸν, φίλτατε. Ἢ Προφήτα, θὰ ἀπέλθῃ! Θεέ μου, τόσον φειδωλῶς δίδεις τοῖς θνητοῖς τὴν εὐτυχίαν; Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς προσφέρεις καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἀφαιρεῖς αὐτήν. (ἀκολουθεῖ).

ΜΟΥΣΑΙΟΣ.

(1) Βασίλ. Β'. Κεφ. γ. 14.—16.

και εις τους μεταφέροντας αυτούς πλοιαρχους επεβάλλετο πρόστιμον βαρὺ και τιμωρίαί διάφοροι.

Νομίζομεν οτι ευχαρισούμεν τους άναγνώστας της Εθνικής Βιβλιοθήκης μεταφέροντες δσας ειδήσεις περι των θρησκευτικών τελετών των Κουακέρων εύρισκομεν εις συγγραφείς των τών μέρη εκείνα περιηγηθέντων.

Συναθροίζομενοι κατά πάσαν Κυριακήν οί Κουάκεροι εις τόν ίδιον αυτών ναόν ή εις εύρύχωρον αίθουσαν κάθηνται επί θρανίων οί άνδρες κατέναντι των γυναικών, και γόνυ πρὸς γόνυ, ώς ο μαγνητίζων πρὸ τοῦ μαγνητιζομένου. Έκαστος δέ φέρει επί τοῦ βραχιόνος μανδύλιον λευκόν και πρὸς άλλήλους περιτριβών τους δύο αντίχειρας άνυψοί τους οφθαλμούς πρὸς τόν οὐρανὸν επικαλούμενος τὸ Άγιον Πνεῦμα.

Μετ' ολίγον άνίσταται τις των πρεσβυτέρων ψάλλον μεγάλη τῆ φωνῆ ὕμνον, ὃν επαναλαμβάνουσιν ἐν χορῶ άπαντες οί παρεστώτες. Μετά ταῦτα, διακόπτοντες τόν ὕμνον και παραμερίζοντες τὰ θρανία, παρατάσσονται ανά δέκα κατά μέτωπον απέχοντες μόλις ἑξ πόδας των γυναικών οί άνδρες. Δοθέντος δέ συνθήματος αρχίζουσιν ὅλοι νά προχωρῶσι σκιρτώντες και νά οπισθοχωρῶσιν ἐνίοτε ώς αν έχορευον quadrille, έχοντες τους μὲν βραχιόνας συνεσταλμένους πρὸς τὸ στήθος τὰς δέ χεῖρας κρεμαμένας ώς αἱ άρκτοι, ὅταν ἐπὶ των οπισθίων ποδῶν ἴστανται.

Ἡ ὀρχητική αὐτη γύμνασις διαρκεῖ ἱκανὴν ὥραν καθήμενοι δέ ἐκ νέου οί αινέσαντες τόν Κύριον, απομάσσουσι διά των ἐν τῷ βραχίονί των κρεμαμένων μανδύλιων τόν ἰδρώτα αυτών και νέον ψάλλουσιν ὕμνον. Και πάλιν δέ επαναλαμβάνουσι ζωηρότερον τους ὀρχητικούς αυτών ἐξελιγμούς και κρατοῦντες τὰς χεῖρας άλλήλων τρέχουσι κυκλοτερώς περι πέντε άνδρας και πέντε γυναίκας ἱσταμένους κατά δύο στίχους και ψάλλοντας ἐν τῷ μέσῳ της αίθούσης. Και οὕτως ὁ αἶνος και χορὸς αυτών περαιῶνται ὅταν και αἱ δυνάμεις ἐξασθενήσῃσι των ὀρχομένων και ψαλλόντων.

Των Κουακέρων ὁ βίος ὁμολογείται χρηστάτος και τιμωτάτος διακρίνεται διά τὴν καλήν και εύπρεπῆ συμπεριφορὰν των. Ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου των

ζῶντες διά της ἐμπορίας και θέλοντες νά διατηρῶσι τὴν συνειδήσιν των καθάραν και άμωμον πάσης ξένης ἐπιβροῆς αποφύγουσι νά άναμιχθῶσιν οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον εις τὰ της πολιτείας.

Ἐξ άπασῶν των θρησκευτικῶν αἱρέσεων των διαμαρτυρουμένων μόνοι οί Κουάκεροι φέρουσιν ἰδιότυπον ένδυμασίαν συνίσταται δέ εις πλατείας περισκελίδας, χονδρὰ ὑποδήματα, επενδύτην μακρὸν αλλά κοντόμεσον και πῖλον πλατύγυρον. Αἱ δέ Κουάκεροι παρεδέχθησαν, ακολουθοῦσαι τὸ παράδειγμα των έαυτών άνδρῶν, ένδυμασίαν, ἥτις ἤθελε καταστήσει δυσειδεστάτην τὴν Αφροδίτην, αν τὴν ένδυμασίαν ταύτην ἐφήρμοζεν ὁ άρχαῖος καλλιτέχνης εις τὸ ἔργον τοῦτο. Συνίσταται δέ στερεοτύπως εις ἐσθητα φαιόχρουν, βραχειαν και στενήν, εις μικρὸν τετράγωνον σάλιον, καλύπτον σχεδὸν μόνον τους ὤμους, εις κακόσχημα δερμάτινα ὑποδήματα, και εις πῖλον φαιόχρουν και αὐτόν, ὅστις ὁμῶς εἶναι οὕτω κατεσκευασμένος ὅστε νά καθιστᾷ αυτὰς ὅσον τὸ δυνατόν δυσμόρφους.

Οὐδέποτε Κουάκερος αποκαλύπτεται ἐνίοπιον οὐδεμιᾶς κοσμικῆς ἐξουσίας τὸ ἔθιμον δέ τοῦτο ἐσεβάσθησαν πάντοτε οί άρχοντες τοῦ τόπου ἐνθα ζῶσιν εἰ και βασιλεῖς ἦσαν.

Ἔτι δέ χειρότερον εἶναι τὸ γεῦμα των Κουακέρων μονότονον και άνούσιον, συνίσταται στερεοτύπως εις λάχανα νερόβραστα και άνάλατα και εις τὸ τρισέβαστον αὐτοῖς ροσμπίφ' οὐδεμίαν δέ εις τὴν μαγειρικὴν των τέχνην καινοτομίαν παραδέχονται, ἐμμένοντες σταθεροί εις τὰς ὡς πρὸς τοῦτο ὀπισθοδρομικὰς αρχὰς των.

N. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

Η ΔΕΣΠΩ.

Ἡ Δέσπω πλέον ἔσκατε περιχαρῆ δὲν ψάλλει, οὐδὲ κοσμεῖ τὸ μέτωπον μὲ ἄνθη των ὀρίων· κύπτει ὄχρον τὸ πρόσωπον τὸ ἄλλοτε άμκαῖον, κ' ἐν τῷ ἔαρ θεωρεῖ, μόνη αὐτῆ δὲν θέλλει.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΛΟΗΣ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 84.)

Τὴν νύκτα άγρυπνεῖ, ἐν τῷ πάντα σιωπῶσιν· εἶ, τι ἐσκέπτετο ποτὲ δὲν θὰ τὸ εἶπη γλῶσσα, σιγῆ καθὼς ὁ θάνατος καρδία αγαπῶσα, και οί βαθύτεροι παλμοί άνέκφραστοι περῶσιν.

Μίαν ἐσπέραν ἔψαλλεν· ὦ! ἴσως τελευταίον τοιοῦτον ἔσκα ψάλλουσιν οί κύκνοι και σιγῶσιν. ἄλλ' αἴφνης φθόγγοι πίνθιμοι ἐπίσης άπαντῶσιν· κ' ἠνώθησαν, κ' ἐχάθησαν ἐν μέσῳ των ὀρίων,

Ἐτίθεισε τὸν οὐρανὸν, — ἠγάπα, ἠγαπᾶτο· — ποτὲ εις μᾶλλον ἴλαρὸν δὲν εἰκονίσθη ὄμμα τὸ χρῶμα τοῦ ὠκεανοῦ, τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα· ἄλλ' εις τὸ βλέμμα ἔκφρασις θανάτου ἐπλανᾶτο.

Ἐνέκλειεν άπέραντον ἀγάπην εις τὰ στήθη και διεββέγησαν· ὡχρὰ τὰ πάντα θεωρεῖ, και ἐλησιμόνησε τὴν γῆν ἠ αγαπῶσα κόρη, και ἔκλινε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς, και ἐκοιμήθη.

Κοιμᾶται ὑπὸ τὴν σκιάν ἐλάτης ἠ παρθένος· συντετριμμένη λάγνητος ἐκεῖ πλησίον κεῖται, και ὑπὸ μίλανος σταυροῦ ἠ κόνις της φρουρεῖται, και διεβείων ὁ βοσκὸς στεναρίζει τεθλιμμένος.

Κοιμᾶται· ὄνειρον οὐδὲν τὸν ὕπνον της ταράττει· εις τὸ στερέωμα αὐτῆς οὐδεὶς ἀστὴρ πλανᾶται· οὐδέποτε τὸν στεναγμὸν της αὔρας ἀκροᾶται, τὸ παρελθὸν της ἀθικτον ὁ θάνατος φυλάττει.

Εἰρήνην εις τὸν ὕπνον σου, περιλημμένη κόρη· ἀπίθανος πρὶν ποτισθῆς και κόρον και πικρίαν· τὸ στήθος σου ἀντήχησε βαθεῖαν άρμονίαν· κ' εἰσήγησε διά παντὸς κ' ἐσβέσθη εις τὰ ὄρη.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΙΟΝ.

Ἐκεῖ εις βράχον ἔρημον ἐφύτρωσεν ἐν ἴον· Κάτω τοῦ βράχου λυσσωδῶς τὸ κύμα σπᾷ, ἀφρίζει· Τὸ ἄνθος δέρει ἠ βροχῆ, ὁ νότος τὸ λυγίζει· Δὲν ἔχει ἕνα σύντροφον παρήγορον πλησίον.

Μεμονωμένον, άγνωστον, κυρτοῦται, άνορθοῦται· Ἀπέκαμε τὸν θόρυβον ἀκούον των κυμάτων, και θέλλει ὅπως ἠ ἐλπίς επάνω των μνημάτων ὡς ἔρωε, δὲ ἠ συμφορὰ μὲ πόνον ἐγχοιποῦται.

Ὡς ἔρωε θέλλει, κἀτωχρος, σιγῶν, ἄλλ' ἀναλίσκων, ὅστις ποτὲ ἐν ἀγαπῶ δὲν εἶπε και λατρεύει, Εἰς δὲν και ἠ ἐλπίς αὐτῆ παρίσταται ὡς χλεύη, ὄν φέρει ἔτι κάλυκα εις οὐρανὸν ὁ θνήσκων.

Ἡ φύσις πλὴν ἐββίγησεν, ὡχρὰ και τεθλιμμένη, Ψυχρὸς βορρᾶς εἰτεναξε τὰ φύλλα και τὰ ἄνθη, Τὸ ἴον τὸ ταλαίπωρον ἐπίσης ἱμαράνθη, και ὁ άνεμοστρόβιλος τὸ ἤρπασε. Ποῦ βαινεῖ;

και ὁ άνεμοστρόβιλος άνήρπασε τὸ ἴον, Δὲν ἔχει πλέον ἔρωμα, δὲν ἔχει χρῶμα πλέον· Εἰς μάτην άγωνίζεται, ἀπέκαμε παλαιόν, Φεῦ! εις τὸ κάλλος ἔδωκε βραχὺν ἠ μοῖρα βίον.

και πάλιν και αἰώνια τὸ ἔαρ ἐπιστρέφει, Τὸ ἄνθος μου ἐζήτησε και δὲν ὑπῆρχε πλέον· Κανεὶς δὲν τὸ ἠγάπησε και ἱμαράνθη κλαῖον. Τὸ κύμα κάτω θεωρεῖται· ἄνω περῶν τὰ νύφη.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

Τοῦτο εἰπὼν ὠλίσθησε κατά μήκος τοῦ διαδρόμου και ἐξηφανίσθη ὀπισθεν μικρᾶς θύρας εύρισκομένης ὑπὸ τὴν μεγάλην κλίμακα. Ἡ Σωσάννα ἐπέστρεψε ταχέως εις τὸ δωμάτιον των ὑπηρετῶν. Ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ, ἠ τροφὸς εύρίσκετο ἤδη· ἠ γυνὴ αὐτῆ τὴν παρετήρησεν ὑπόπτως.

— Ποῦ ἦσο; ἠρώτησεν.

Ἡ Σωσάννα ἐδίστασε.

— Δὲν ἔχεις ἀνάγκην νά με ἀποκριθῆς· θὰ σὲ ἀπαλλάξω τοῦ κόπου νά ζητήσης ψεῦδος τὸ ὁποῖον δὲν θὰ με ἠπάτα. Ἡθέλησες νά φύγης;

— Ἔστω και νά ἦναι ἀληθές, ἀπῆντησεν ἠ δυστυχῆς νέα, χαίρουσα καθ' ἑαυτὴν διότι ἐβλεπε τὰς ὑποψίας της Ἰνδῆς περιοριζομένης εις τόσον στενὸν κύκλον· ὅπως μὲ μετεχειρίσθησαν, δὲν εἶναι δυνατόν νά ἐπιθυμῶ νά μείνω ἐδῶ περισσότερον.

Εἰποῦσα τὰς λέξεις ταύτας, ἔλαβε τὸ ποτόν τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀφήσει νά θερμαίνεται ἐπὶ τοῦ πυρός, και ἀνέβη πάλιν εις τὸ δωμάτιον της νέας κυρίας της.

Αἱ ὑποψίαί της Ζάρας δὲν ἠσύχαζον τόσον εύκόλως ὅσον ἐνόμιζεν ἠ Σωσάννα.

Ἀφοῦ παρετήρησε προσεκτικῶς ὀλόγυρά της, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου διά νά περιέλθῃ ὄλην τὴν οἰκίαν.

Διέσχισε τους διαδρόμους μὲ βῆμα ἐλαφρὸν, ἐπεσκέφθη ἀλληλοδιαδόχως τὰς ἐρήμους αίθούσας, τους κοιτώνας, ἐκτὸς τοῦ ἀνήκοντος εις τὴν Ἑλλεν, και μεγάλην στοάν μὲ δρύϊνα φατνώματα, ἠτις ἐκαλεῖτο αίθουσα τοῦ συμβουλίου τοῦ Κρόμβελ. Καθ' ἠν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νά ἐξέλθῃ ἠκουσε κρότον πλησίον παραθύρου ἀνοιγομένου ἐπὶ της στέγης. Ἐπροχώρησε τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὸ παράθυρον διά νά ἰδῆ ποία ἠ αἰτία τοῦ κρότου ἐκείνου, ἀλλ' εύρίθη αἴφνης ἔμπροσθεν προσώπου ὄπερ ὀλίγον ἔλειψε νά συγκρουσθῆ με τὸ ἰδικόν της· ἠτο ὁ μικρὸς βοηλάτης, ὅστις τοσοῦτον ἐτρόμαξε διά τὴν ἀνατολικὴν ένδυμασίαν και τους χαλκῶ-

χρῆμας, χαρακτῆρας τῆς τροφοῦ, ὥστε τὴν ἐξέλαβεν ὡς φάντασμα τι ἐξ ἐκείνων περιτῶν ὁποίων συχνάκις τῷ εἶχον ὁμιλήσει.

Ἀφείς κραυγὴν τρόμου, ἐκύλισεν ἀπὸ τῆς στέγης καὶ θὰ ἐπιπτεν ἐξ ὕψους δύο ὀροφῶν εἰς τὸ θωράκιον.

— Ὁ βουρκόλακας! ὁ βουρκόλακας! ἔκραζεν.

Ἡ Ζάρα κατέβη διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τοῦ Μίραν· ὅταν ἐπανῆλθε μετ' αὐτοῦ, τὸ παιδίον εἶχε γίνει ἀφαντον· παρηλθον πολλαὶ ἡμέραι πρὶν τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Ὁ Ρέδ Ράλφ διευθύνετο συρίζων πρὸς τὴν καλύβην ὅπου διέμενε μετὰ τῆς γραίας μάμμης του, ὅταν χεὶρ ἐτέθη ἠρέμα ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ὁ μικρὸς ἐρρίγησε καὶ ἐστράφη.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ εὐλογήσῃ! ἀνέκραξε· διατί τρομάζετε τοὺς ἀνθρώπους;

— Μὴ φοβεῖσαι τίποτε.

— Ὡ! δὲν φοβοῦμαι, ἀπήντησεν ὁ Ράλφ, πεισθεὶς ὅτι ὠμίλει πρὸς ζῶντα· εἶναι πολλοὶ ἀνθρώποι ἐδῶ πλησίον.

— Καὶ εἰς τὸν κανεὶς, εἶπεν ὁ Ζόε Βέαν, (ἦτο τῶντι ὁ ἀρχαῖος γινώριμός μας), πάλιν δὲν εἶχες νὰ φοβηθῆς τίποτε ἀπὸ ἐμέ. Ράλφ, ἀγαπᾶς τὰ χρήματα;

— Νομίζω πῶς τὰ ἀγαπῶ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς ἄγριος μορφαζῶν τρομακτικά.

Ὁ μορφασμὸς οὗτος ἦτο τὸ μειδιάμα του.

Ὁ νέος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του πέντε χρυσᾶ νομίσματα καὶ τὰ ἐδειξεν εἰς τὸν βοηλάτην. Οὗτος ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ τόνον χρυσόν.

— Εἶναι χρυσός; ἠρώτησεν.

Ὁ Ζόε ἔκαμε κίνημα καταφατικόν.

— Χρυσός ἀληθής;

— Καλλίτερος δὲν ἐκόπη εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον. Τώρα, ἀκουσέ με· αὐτὸς ὁ χρυσός εἶναι ἰδικός σου με μίαν συμφωνίαν.

— Ἰδικός μου;

— Ναί.

— Πῶς! ὅλος αὐτός ὁ χρυσός;

— Ὅλος αὐτός ὁ χρυσός.

— Καὶ τί πρέπει νὰ κάμω διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσω;

— Νὰ μὲ ἐμβάσῃς εἰς τὴν Κρόμβελ-Χάουζ.

— Ὡ! ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ Ράλφ φρικιῶν· ὄχι!... Ἐάν ἦτο ἡμέρα δὲν λέγω ὄχι, ἀλλὰ...

— Εἴτε ἡμέρα εἶναι εἴτε νύκτα, τί πειράζει;

— Τὰ πνεύματα δὲν φαίνονται ποτὲ τὴν ἡμέραν, ἐψιθύρισεν ὁ ἀνθρωπίσκος ῥίπτων βλέμμα ἐπιθυμίας ἐπὶ τῶν χρυσῶν νομισμάτων τὰ ὁποῖα ὁ Ζόε ἐκράτει εἰς τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς του.

— Ἄκουσέ με, Ράλφ, ἐπανέλαβεν ὁ νέος.

— Ἀκούω.

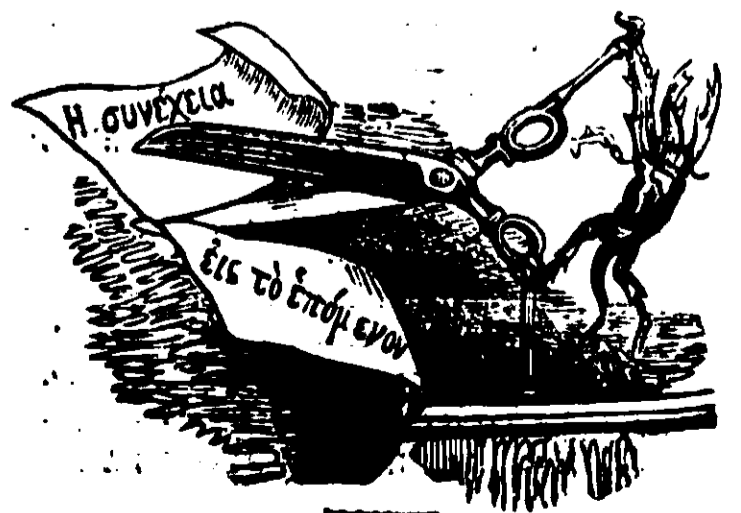
— Τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον εἶδες δὲν ἦτο πνεῦμα, ἀλλὰ γυναῖκα μαύρη, ὑπηρέτρια τῆς οἰκίας. Τὴν εἶδα πολλάκις ἀλλοῦ. Βεβαίως θὰ ἤκουσες νὰ λέγουν ὅτι ὑπάρχουν ἀνθρώποι μαῦροι;

Ὁ ἀνθρωπίσκος ἐδίστασεν. Εἶχε βεβαίως ἀκούσει νὰ ὁμιλῶσι περὶ μαύρων ἀνθρώπων· εἶχεν ἰδεῖ μάλιστα ἓνα... ἓνα ναύτην ὅστις, μακρυνθεὶς ἀπὸ τὰ κλασικὰ περίχωρα τοῦ Βάπιγγ, ἦλθε ζητῶν τὰς δροσερὰς σκιάς τοῦ Μορτλάκ. Ἦξευρε λοιπὸν ὅτι ὑπῆρχον ἀνδρες μέλανες· ἀμφίβαλλε μόνον εἰς τὸν ὑπῆρχον καὶ γυναῖκες μαῦραι. Ἀλλὰ, ὡς ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος τοῦ χωρίου, δὲν εἶχε φαντασίαν.

— Θὰ ἔλθετε μαζί μου; ἠρώτησε μετὰ τινα παῦσιν.

— Αὐτὸ σκοπεύω.

— Λοιπὸν! τότε τόνον χειρότερα! ἀνέκραξεν ὁ Ράλφ μετ' αἰφνιδίας ἀποφάσεως· εἰς τὸν δὲν φοβεῖσθε δὲν βλέπω διατί νὰ φοβηθῶ καὶ ἐγώ. Ἀφήσατέ με μόνον νὰ ἐγγίσω τὸν χρυσόν... ποτὲ δὲν ἐπίασα χρυσᾶ νομίσματα.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΒΙΒΛΙΩΝ.

ΚΟΜΙΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθιστόρημα Α. Δουμᾶ. Ἐξεδόθησαν ὁ Α' καὶ ὁ Β' Τόμος καὶ τιμᾶται ἕκαστος δραχ. 7:50.

Ὁ Γ' εἶναι ὑπὸ τὰ πιεστήρια.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθιστόρημα Α. Δουμᾶ. Τούτου ἡ ἐκτύπωσις ἐπισπεύδεται καὶ μετὰ ἓνα μῆνα περαιούται. Τιμᾶται δραχ. 10.

ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΓΩ « ἡ τελευταία ἡμέρα καταδίκου » μετάγρασις Νεοκλέους Καζάζη. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΜΑΤΙΑ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΗ, δράμα εἰς πράξεις πέντε, ὑπὸ Δ. Ν. Βερναδάκη, ἔκδοσις δευτέρη. Τιμᾶται δραχ. 2:50.

ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΟΥ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΗ, δράμα εἰς πράξεις πέντε ὑπὸ Σοφοκλέους Κ. Καρύδου, στεφθὲν ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1868. Τιμᾶται δραχ. 2.

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ ἡ ἀπάνθισμα τῶν ἐκλεκτοτέρων τεμαχίων τῆς νέας Ἑλληνικῆς ποιήσεως. Ἐν Ἀθήναις 1868. Εὐρίσκεται παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ Κ. Τεφαρίκῃ (ὁδὸς Αἰόλου ἀριθ. 107) καὶ παρὰ τῇ διευθύνσει τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Τιμᾶται δρ. 7.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ, ἐκδιδόμενα ὑπὸ Παύλου Λάμπρου. Τόμος πρῶτος, περιέχων τὰ Μνημόσυνα καὶ ἕτερα ἀνέκδοτα. Τόμος δεύτερος, περιέχων τὴν Κυρὰ Φροσύνη καὶ τὸ Σήμεντρον. — Τύποις Α. Μηλιάδου καὶ Σ. Οἰκονόμου.

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομητὰὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσει καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίως συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω:

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Τὰ δύο προηγούμενα ἔτη τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλοῦνται ἀντὶ δραχμῶν 6 ἕκαστον.